

ת"פ 10037/09/14 - מדינת ישראל נגד דינה אראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10037-09-14 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אפרת רותם ועו"ד עידית ענתבי
פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)
המאשימה
נגד
דינה אראל (לוי)
ע"י ב"כ עו"ד נפתלי לויין
הנאשמת

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום שימשה הנאשמת כמורה לאנגלית בחטיבת ביניים ברמת השרון (להלן - בית הספר). כתב האישום שהוגש נגד הנאשמת ענינו בעבירות שביצעה הנאשמת, לפי הטענה, כלפי תלמידים בבית הספר.

2. כתב האישום אוחז שני אישומים, שעיקרם כלהלן:

אישום ראשון (להלן - אירוע הסטירה):

העובדות:

- ביום 10.9.12 בשעות הבוקר, במהלך שיעור אנגלית בבית הספר, סטרה הנאשמת לתלמידה א (ילידת 1998) על פניה, תוך שאמרה לא: "אני צריכה לדבר איתך, את יודעת על מה", או מילים בעלות משמעות דומה.
- בהמשך שוחחה הנאשמת עם א ונזפה בה על כך שהיא "שטינקרית" ושהיא סיפרה לאנשים אחרים מחוץ לכותלי בית הספר על אירועים, התנהגויות, מקרים ואמירות של הנאשמת.
- בנוסף, משום שהנאשמת סברה כי חלק מהתלמידים הינם מלשינים, היא אמרה לתלמידים בכיתה: "אתם הולכים לעבור גיהנום", או מילים שמשמעותם דומה. כמו כן כיוונה הנאשמת את אצבע ידה

לעבר הכיתה, במעין תנועת אקדח, ואמרה להם "פיו פיו פיו" כדי להפחידם או להקניטם.

- בין התלמידים שכלפיהם הופנו הדברים הנ"ל היו, בנוסף לא, גם הבנות ר, ל וא (כולן ילידות שנת 1998).

הוראות החיקוק:

- תקיפה סתם - לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- איומים - לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום שני (להלן - האירועים עם י):

העובדות:

- במועדים שונים, שאינם ידועים במדויק למאשימה בתקופת הלימודים, בין חודש ספטמבר 2011 לבין חודש אוקטובר 2012, במהלך שיעורים, העליבה הנאשמת את התלמיד י (יליד 1998) בכך שכינתה אותו בפני הכיתה בכינויים "נמוך" ו"גמד" ואמרה לו כי אביו "שמן". כמו כן, ביודעה כי י אוהד קבוצת "הפועל" נהגה הנאשמת לומר לו "הפועל זונה, הפועל זונה".
- במועד שאינו ידוע במדויק, בתקופת הלימודים הנ"ל, הטרידה הנאשמת מינית את י, בעת שיצא מהכיתה לשירותים, בכך שאמרה לו: "אתה רוצה שאחזיק לך את הביצים", או מילים שמשמעותם דומה.
- במועד שאינו ידוע במדויק, בתקופת הלימודים הנ"ל, תקפה הנאשמת את י בכך שהכתה בידו באמצעות סרגל או עט שאחזה בידה.

הוראות החיקוק:

- הטרדה מינית - לפי הוראות סעיף 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (להלן - החוק למניעת הטרדה מינית).
- תקיפה סתם - לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין.

3. בדיון המקדמי לא הגיעו הצדדים לכדי הבנות. בתום הדיון המקדמי מסר אפוא ב"כ הנאשמת את תשובת הנאשמת לאישומים, שלפיה היא "מכחישה את כל העובדות ואת הוראות החיקוק" (ר' בפרוטוקול, עמ' 1 שורה 11). כפועל יוצא מכפירה מוחלטת זו נוהל לפניי הליך שמיעת ראיות רב היקף, הן במסגרת פרשת התביעה והן במסגרת פרשת ההגנה. במסגרת פרשות אלה העידו לפניי עדים רבים - משני הצדדים - והוגשו מוצגים רבים אף יותר, הכוללים עשרות הודעות, מזכרים, מכתבים וראיות נוספות.

יחד עם זאת ראוי להדגיש כבר כאן, כי חרף כפירתה המוחלטת של הנאשמת בעובדות כתב האישום, בסופו של יום הסתבר כי גם לפי גרסתה של הנאשמת, כפי שהועלתה לפניי בעדותה, הנאשמת אינה חולקת על עובדות רבות להן טענו עדי המאשימה.

כך, למשל, הסתבר כי הנאשמת אינה מכחישה לחלוטין את אירוע הסטירה, ואף לא את הרקע הנטען לו - דהיינו: חשדה של הנאשמת כי א "הלשינה" אודות המתרחש בכיתה - אלא שגרסתה היא כי האירוע קרה בדרך ובצורה השונים מהנטען על ידי עדי המאשימה וכי אין בו משום עבירה.

4. על מנת להבהיר את הרקע העובדתי לאירוע הסטירה - שבעקבותיו נפתחה חקירת המשטרה

בפרשה דנא - ראוי לציין כבר כאן, בפתח הדברים, את העובדות הבאות, שרובן ככולן אינן שנויות במחלוקת:

ראשית, אירוע הסטירה אירע בתחילת שיעור אנגלית, שהתקיים בשעה השנייה ביום שני 10.9.12. מדובר בשיעור אותו העבירה הנאשמת לתלמידי **כיתה ט'7**, שכונתה כיתת "עוצמה". א, שקיבלה את הסטירה, למדה בכיתה זו יחד עם חברתה הטובה, ר.

שנית, לאירוע הסטירה קדם **אירוע עם ר**, שהתרחש ביום רביעי בשבוע שלפניו. לטענת ר, באירוע זה הנאשמת העליבה והשפילה אותה. בהמשך אותו אירוע, כאשר ר יצאה מהכיתה - ואגב כך סיננה את הקללה "כוס אמק" - הנאשמת יצאה אחריה ולטענת ר איימה עליה.

שלישית, למחרת האירוע עם ר **נערכה פגישה** בין הנאשמת לבין ר ואמה, גב' מ. מ. לטענת הנאשמת, במהלך הפגישה גב' מ סיפרה לה כי היא שמעה מא דברים שליליים אודות דרך התנהלותה של הנאשמת בכיתה.

5. לבסוף יש לציין, כהערה טכנית בפתח הדברים, כי הכרעת דין זו כוללת ציטוטים רבים מתוך ההודעות והמוצגים האחרים, שהוגשו במהלך המשפט, כמו גם מתוך פרוטוקולי הדיונים וממקורות משפטיים. כל ההדגשות המופיעות בציטוטים אלה **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.

ב. עיקר פרשת התביעה:

6. מטעם המאשימה העידו לפני כל התלמידים המאזכרים בעובדות כתב האישום וכן התלמידה מ (ילידת 1997). כל התלמידים האמורים היו, במועד אירוע הסטירה, תלמידי שכבת ט' בבית הספר וכבני 14 שנים. יש לציין כי ב"כ הנאשמת חקר תלמידים אלה - שהיו קטינים גם בעת שהעידו לפני - בחקירות נגדיות מקיפות וממושכות, שהיו לעיתים נמרצות עד כדי אגרסיביות. כתולדה מדרך חקירה זו - שלוותה בהאשמות בדבר קנוניה, שקרים, אמירות בלתי סבירות ותיאום גרסאות - חלק מהתלמידות שהעידו הגיעו לכדי בכי או השיבו לסניגור באופן מתריס.

עוד העידו מטעם המאשימה: אמה של ר, גב' מ. מ.; מנהלת בית הספר, גב' אפרת (אפי) שדיב; יועצת השכבה, גב' רעות גל; וכן חוקרי משטרה מתחנת גלילות, רועי שלמה ובתיה שטר-לזר. יש לציין כי החוקרת לזר ביצעה חלק ניכר מהחקירות בתיק. בין השאר היא הגיעה לבית הספר ביום 11.9.12 - יום אחד בלבד לאחר אירוע הסטירה - וגבתה שם הודעות מתלמידים וממורים. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מוצגים רבים, לרבות שתי ההודעות שנגבו מהנאשמת במהלך חקירת המשטרה.

להלן נתייחס לעיקרי עדויות ומוצגים אלה, ככלל על פי סדר שמיעת העדויות בבית המשפט.

(1) עיקר עדותה של א:

7. הודעתה של א הוגשה חלף עדותה הראשית (ר' ההודעה, ת/1). ההודעה נגבתה עוד ביום אירוע הסטירה (יום שני, 10.9.12), החל בשעה 18:15, בתחנת גלילות. א ציינה כי היא לומדת בכיתה ט'7 בבית הספר ולומדת אנגלית אצל הנאשמת מזה שלוש שנים. לדבריה:

היום בשעה השנייה, שהיה לנו איתה שיעור אנגלית היינו בכיתה וכן]לם באו לשבת ואני ישבתי בכיסא שלי שזה קרוב למורה, ואז היא באה]ה] ללכת לשולחן שלה והיא נתנה לי סטירה בצד ימין של הפנים שלי עם היד שלה והיא אמרה לי אני צריכה לדבר איתך. אמרתי לה דינה מה עשיתי, מה את צריכה ממני, והיא אמרה את יודעת על מה אני מדברת...

ובהמשך:

עבר]ה] איזה רבע שעה ואז היא נתנה עבודת כיתה, ואמרה לי לבוא אליה. הלכתי אליה והיא אמרה לי למה הלכת השטנקרת. שאלתי אותה על מה היא מדברת והיא אמרה לי שאני יודעת. היא אמרה לי למה אמא של ר (גב' מ - ש.א.) הזכירה את השם שלך בשיחה שלהם. שאלתי אותה מה הקשר שלי לשיחה ואז היא אמרה לי שיש פה ילדים שמספרים שאת הלכת ואמרת על הסיפור שהיה עם י ואבא שלו (הכוונה לאירועים עם י - ש.א.). אמרתי לה למה שאני אגיד לילדים בכיתה אם הם בעצמם היו פה. ואז היא אמרה תשאלי את עצמך ואז אני הלכתי למקום שלי (ת/1, שורה 5 ואילך).

8. א נשאלה מדוע התנהלה שיחה בין הנאשמת לבין ר ואמה, והשיבה כי הסיבה היתה שהנאשמת השפילה את ר מול הכיתה משום שר לא "קיפלה איזה דף" כפי דרישת הנאשמת. לדבריה, הנאשמת אמרה לר, מול כל הכיתה, שהיא "כיתה טיפולית", ולאחר מכן הוסיפה ואמרה לר בנפרד שהיא "תת רמה"; וזאת כפי שר סיפרה לא (ת/1, שורה 25 ואילך). א ציינה, במקום אחר, כי ר היא החברה הכי טובה שלה והגיעה גם כן לתחנה למסור עדות באותו המועד (שם, שורה 66).

9. כשנשאלה מיהו י ומה קרה אתו השיבה א כלהלן:

הוא ילד בשם י... והוא נמוך כזה ודינה יורדת עליו אבל זה בצחוק. היא אומרת לו שהוא נמוך והוא אוהד הפועל והיא אומרת לו שתשים אותו עם חולצה צהובה בסוף השנה. לפני כמה שיעורים, לא יודעת איך הגיעו לזה, אבל דינה אמרה לי מול כל הכיתה אבא שלך שמן ואמא שלך טווילה. ואז היא אמרה לו תגיד שאבא שלך שמן. ואז י אמר לה למה שאני אגיד כזה דבר על אבא שלי. זה היה כאילו בצחוק אבל הוא כן [נ]פגע מזה. פעם גם י אמר למורה דינה שהוא צריך שירותים, והיא אמרה לו מול כל הכיתה, "מה אתה רוצה שא[ני] אבוא להחזיק לך את הביצים" (ת/1, שורה 34 ואילך).

10. א נשאלה אם היא יכולה למסור שמות של תלמידים שראו את אירוע הסטירה וציינה את שמותיהן של מ, ל וס. עם זאת היא הוסיפה כי לא היתה רוצה שהמשטרה תתקשר לתלמידים אלה "כי לא נעים לי מהם ולא בא לי שיהיו מעורבים בזה" (ת/1, שורה 15).

11. במקום אחר התבקשה א לספר אם היו עוד מקרים עם הנאשמת וציינת את שני אלה:

ראשית, אירוע שאירע בכיתה ז', בו הנאשמת "נתנה לד... בקבוק מים בביצים. ואז ההורים שלו באו לבית ספר והתלוננו עליה" (ת/1, שורה 43). יש להעיר שבמהלך שמיעת הראיות הוברר כי בהקלדת השם הנ"ל נפלה טעות ולמעשה הכוונה לתלמיד בשם ד (להלן - הסיפור עם ד).

שנית, א סיפרה כי הנאשמת "מדברת המון" על סקס, ובהקשר זה סיפרה גם על שמועות שונות. א ציינה שהנאשמת נוהגת לבוא לבית הספר בבגדים חושפניים ועקבים גבוהים - של 14 ס"מ - וסיפרה כי שמעה שפעם אחת הנאשמת הוציאה "דילדו" בכיתה (הכוונה לאביזר המדמה את איבר המין הזכרי).

להלן - סיפור הדילדו). א הוסיפה: **"תמיד איך שהוא השי[ח]ות איתה עוברות לסקס והמשפחה שלה..."** (ת/1, שורה 47 ואילך).

12. עוד יש לציין כי א נשאלה אם הילדים אוהבים את הנאשמת, והשיבה לשאלה זו בחיוב (ר' ת/1, שורה 72).

13. את חקירתה הנגדית של א החל הסניגור בהטחת האשמה - אשר כמסתבר עומדת כיום ביסוד גרסת הנאשמת - והיא שא וחברותיה רקמו עלילה נגד הנאשמת בעקבות האירוע עם ר. הסניגור טען, כי בעקבות האירוע עם ר ר היתה צפויה לעונש, בשל כך שקיללה את הנאשמת, והעלילה נועדה למלט אותה מעונש צפוי זה. א השיבה:

לא. לא היה ולא נברא. אם ר היתה רוצה להתחמק מעונש אין לזה קשר אלי (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 18).

14. באשר לאירוע הסטירה עצמו סיפרה א כי:

לי ולדינה היה יחסית קשר טוב. לא יודעת מה אמרו בפגישה עם ר, זו כנראה היתה אי הבנה, היא סטרה לי ועשתה משהו כזה (נו נו, באצבע), שהיא צריכה לדבר איתי אחרי השיעור (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 1).

15. ב"כ הנאשמת ביקש מא להדגים את מתן הסטירה על בלון, והיא הדגימה סטירה קלה בחלק התחתון של הפנים. א סיפרה כי כשקיבלה את הסטירה היא לא בכתה מיד, אלא רק לאחר שיצאה מהכיתה בסוף השיעור ודיברה עם אמה בטלפון. כשנשאלה אם הסטירה כאבה לה השיבה א: **"מבחינתי זה היה חציית קו אדום. לא זוכרת אם כאב לי, זה היה לפני שנתיים וחצי. אם התקשרתי לאמא שלי נסערת זה סימן שזה פגע בי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 11). ב"כ הנאשמת הטיח בא כי היא הדגימה סטירה בלחי שמאל, וא השיבה שאינה זוכרת באיזו לחי דובר וההדגמה לא היתה לגבי מיקום הסטירה אלא עוצמת הסטירה.

16. א אישרה, כפי שמסרה בהודעתה, כי היא ירבה בשולחנה בעת שהנאשמת סטרה לה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 26). הסניגור הטיח בא כי היא מסרה גרסה אחרת למנהלת - כך לפי טענתו - אך א עמדה על שלה (שם, עמ' 10 שורה 6). במקום אחר, כשב"כ הנאשמת הטיח בא כי הוא מצפה מילדה בת 14 שקיבלה סטירה ממורה לפעול רק באחת משתי דרכים - לפרוץ בבכי או לברוח מהכיתה - א השיבה: **"אתה זה אתה ואני זו אני"** (שם, עמ' 14 שורה 9).

17. הסניגור תהה כיצד שהו בכיתה בעת האירוע גם ל ומ, שאינן תלמידות בכיתה ט'7, וא השיבה שהן קישטו את הכיתה, משום שהנאשמת אפשרה גם לתלמידים מכיתות אחרות להיכנס לשיעוריה (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 24). לשאלה נוספת, כיצד בדיוק שתי חברות הגיעו לכיתה כדי לקשט כשקרה האירוע, השיבה א: **"החברות שלי לא יודעות את העתיד, הן לא יודעות שדינה הולכת לסטור לי"** (שם, עמ' 11 שורה 2).

18. ב"כ הנאשמת חקר את א בפרטי פרטים אודות מה שקרה לאחר השיעור המדובר, והליכתה ליועצת (גב' גל) ולמנהלת (גב' שדיב). א סיפרה כי לאחר השיעור התקשרה לאמה ונכנסה לשירותים. לאחר מכן, בעקבות דברי אמה, היא הלכה לדבר עם היועצת (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 5 ואילך). הסניגור הביע פליאה כיצד א ידעה לומר שהנאשמת נהגה ללכת על עקבי 14 ס"מ, אך א הסבירה כי אמה

הולכת עם עקבים והיא "יודעת מה זה עקב נמוך ומה זה עקב גבוה" (שם, עמ' 16 שורה 10).

19. ב"כ הנאשמת חקר את א גם לגבי הסיפור עם ד. א השיבה כי "היה טיול ודינה נתנה לו את הבקבוק מים לביצים", והבהירה כי היא לא היתה בטיול ומדובר בדברים ששמעה. א אישרה כי סיפרה במטרה שההורים של ד באו לבית הספר והתלוננו, וכשנשאלה כיצד היא יודעת זאת השיבה: "אני אמורה לשמוע דברים כאלו? יש תלמידים יש שכבה? יש אנשים שמספרים, דברים שמספרים אני לא מנותקת חברתית" (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 9 ואילך).

(2) עיקר עדותה של גב' מ:

20. גב' מ, אמה של ר, הנה מורה בעצמה בבית ספר אחר. גב' מ לא היתה עדה לאירועים מושא כתב האישום, אך סיפרה על האירוע עם ר ושיחתה עם הנאשמת בעקבותיו. הודעתה של גב' מ, שנגבתה ביום 11.9.12 (יום לאחר אירוע הסטירה) בביתה, הוגשה חלף עדותה הראשית (ת/3), וזאת יחד עם מכתב שכתבה באותו היום (ת/2).

21. גב' מ סיפרה כי ביום רביעי, בשבוע שלפני אירוע הסטירה, התקשרה אליה ר בבכי ובהיסטריה וסיפרה כי הנאשמת השפילה אותה בכיתה משום שלא קיפלה דף לפי הוראותיה. לדבריה, ר התוודתה כי, בתגובה, כשיצאה מהכיתה היא קיללה "כוס אמק" ואמרה שתספר על כל מה שהנאשמת עושה, ולאחר מכן הנאשמת תפסה אותה וצרחתה עליה (ת/3, שורה 2 ואילך).

22. גב' מ סיפרה כי עקב אירוע זה היא ביקשה להיפגש בדחיפות עם הנאשמת למחרת היום, והפגישה אכן התקיימה ביום חמישי. לטענת גב' מ, בעת הפגישה הנאשמת לא אפשרה לר לדבר כלל, וכשהיא דיברה לא אפשרה לה להשלים משפט, והכל תוך שהנאשמת מדברת בטון גבוה ובצעקות. בנסיבות אלה אמרה גב' מ לנאשמת כי סיפרו לה שהנאשמת שאלה תלמיד, שביקש לצאת לשירותים, אם הוא רוצה שהיא תבוא להחזיק לו בביצים. או אז:

כשאמרתי לה את זה ראיתי שהיא נלחצה ופנתה לר "הא, אבל את ידעת לצחוק כשאמרתי את זה, אני מבינה שיש לי שטינקרים בכיתה אז מי השטינקר?" (ת/3, עמ' 2 שורה 20 ואילך).

בסיפא להודעתה הוסיפה גב' מ וציינה כי כל התלמידים מפחדים מהנאשמת מחשש שיבולע להם (ת/3, שורה 24).

23. בחקירה הנגדית נשאלה גב' מ בעיקר על עניינים ששמעה פה ושם ועל כן אין מקום להתייחס למרבית הדברים, הגם שחקירה על עדויות מכלי שני עשויה להכשיר עדויות כאלה. מכל מקום, גב' מ עמדה על גרסתה. גב' מ ציינה כי נטייתה היא להאמין למורים, למרות שבתה ביקשה שתאמין לה, אך התנהגות הנאשמת דיברה בעד עצמה שכן רק כשהזכירה את ההערות המיניות של הנאשמת אזי הנאשמת "פתחה עיניים של חיית טרף" (שם, עמ' 25 שורה 16).

(3) עיקר עדותה של ר:

24. הודעותיה של ר הוגשו חלף עדותה הראשית (ר' ההודעות, ת/4 ות/5). ההודעה הראשונה נגבתה ביום אירוע הסטירה (יום שני, 10.9.12), החל בשעה 18:57, בתחנת גלילות. ההודעה השנייה נגבתה למחרת היום (ביום 11.9.12), בבית הספר. ר ציינה שהיא לומדת בכיתה ט'7 בבית הספר ואמרה: "אני

היום באתי למשטרה כי אני רוצה לשים סוף לסיפור איתה. אני רוצה שהיא תפסיק לדבר על מין בשיעורים שלה, שתפסיק להשפיל ולהתקרב לילדים כמעט פיזית, ואני רוצה שישעו אותה כי היא צריכה ללמוד לקח. זה שהיא נגעה בכלל בתלמידה זה בכלל חמור" (ת/4, שורה 3 ואילך).

25. ר תיארה את התנהלותה הבוטה של הנאשמת. בהקשר זה סיפרה ר על מקרה בו הנאשמת הגיעה עם שמלה שחורה קצרה וצמודה, ועם נעלי עקב, "ואז היא אמרה לבנים על מה אתם מסתכלים, אני יודעת שאני אשת אשכולות וכאילו עם הידיים שלה היא תפסה את הכתפיות של החזיה והזיזה את הציצים שלה, יש לה ציצים גדולים. כל הבנים כל הזמן זורקים לה הערות שיש לה סיליקון והיא צוחקת מזה. היא יחסית למורות הזקנות שיש בבית ספר נראית טוב. היא הכי חתיכה וצעירה. היא מספרת לנו על חיי המין שלה. סיפרה לנו שהסקס הראשון שלה היה על יאכטה עם מישהו עשיר וחתיך. פעם אחת היא ציירה תנוחות של סקס על הלוח..." (ת/4, שורה 10 ואילך).

26. ר הזכירה את הסיפור עם ד, שעליו לדבריה שמעה מא ומאחרים (ת/4, שורה 27 ואילך). כשנתבקשה ר לפרט את מעשי הנאשמת בהשפלות והתקרבות לילדים, היא השיבה תוך התייחסות גם לאירוע עמה, כלהלן:

ת. ...היא (הנאשמת - ש.א.) אומרת בכיתה שמי שמשטנקר היא תשפיל אותו ותמרר לו את החיים. היא גם אומרת שיש ארבע[ה] קירות וכל מה שאומרים זה סוד וזה צריך להישאר בכיתה. היא גם הרבה פעמים ממש מתקרבת לילדים לתוך הפנים כזה ואומרת להם תיזהר, אל תתעסק איתי וכאלו.

ש. לך היה קטע כזה איתה?

ת. כן, היא ביקשה שנקפל איזה נייר [א]ני לא קיפלתי נכון ואז היא אמרה לי מול כל הכיתה שאני מתאימה לכיתה טיפולית ולא לכיתה הזאת. ואז היא הכריחה אותי להישאר בכיתה כדי לסיים את העבודה ולא הצלחתי ויצאתי והיא אמרה לי ראי הוזהרת. ואז היא באה אחריי, ואז רצתי והיא רצה אחריי והתחבאתי מאחורי מחנכת שלי לשעבר יפעת ניפקר, אין לי את הטלפון שלה, זה היה בחדר של עירית המזכירה, ואז דינה אמרה לכולם לצאת, וכולם יצאו והיא ממש התקרבה אליי והיא נופפה את האצבע שלה בפנים שלי ואמרה לי להיזהר ממנה, ושאני מעופפת ושאני לא מספיק חכ[מ]ה לכיתה הזאת, ושאני לא מבינה שום דבר בדיבור רגיל. אני אמרתי לה שאני אספר למנהלת על כל הדברים שהיא מספרת בשיעורים על מין והיא אמרה שאני כזאת קטנה ואני לא מפחידה אותה. על הנושא הזה היתה השיחה בין אמא שלי ובני.

ש. את ראית שהיום דינה נתנה סטירה לא?

ת. לא ממש ראיתי את הסטירה אבל ראיתי כאילו היא העבירה ליטוף על הסנטר שלה ואחרי זה ראיתי סימן של אצבעות על הלחי הימין של א. אני בעצם לא זוכרת איזה לחי זה היה.

ש. יש לך משהו להוסיף?

ת. היא סיפרה היום או אתמול בכיתה על השיחה שלה איתי ועם אמא שלי ושאני שטינקרית ועכשיו היא תעשה טרור לכל הכיתה שלנו, כי אנחנו לא יודעים לעשות צחוק ואנחנו שטינקרים (ת/4, שורה 37 ואילך).

27. בהודעתה הנוספת, שנגבתה ממנה למחרת היום בבית הספר (דהיינו: ביום 11.9.12), ביקשה ר להוסיף לסיפא של הדברים הנ"ל שמדובר בדברים שקרו ביום שני. היא סיפרה:

בשעה תשע נכנסתי לשיעור אנגלית עם המורה דינה והיא הוציאה אותי מהכיתה, לא עשיתי כלום, היא רצתה להגיד לכיתה שלא עושים יותר צחוקים ולא מביאים יותר מילונים באנגלית ואז היא אמרה שהיא לא פר[א]יירית וכאילו אני לוקחת אקדח ויורה לה בלב והיא תיקח אקדח מהרגל ותירה לי יותר פעמים בלב. אני עמדתי ליד הדלת ושמעתי את זה וגם חברות שלי שהיו בכיתה סיפרו לי איך היא עשתה את זה. מי שסיפרה לי זאת ל... א זאתי שהיתה איתי אתמול במשטרה, וא...

...

הם אמרו לי שדינה אמרה על עצמה שיש לה פה ג'ורה ואז היא אמרה שיש לה אקדח פה (הערת חוקר - הקטינה מצביעה על הרגל) ואז היא תעשה פח, פח. וזהו, זה מה שהם אמרו לי (ת/5, עמ' 1 שורה 11 ואילך).

28. ר נשאלה אם היא מפחדת מהנאשמת והשיבה: "כן. כי היא משפילה". עם זאת, ר הוסיפה והשיבה שאינה מפחדת כי הנאשמת תפגע בה באופן פיזי (ת/5, עמ' 1 שורה 28 ואילך).

29. עוד העידה ר - במסגרת חקירתה הראשית - על דברים נוספים, שאותם סיפרה במהלך שיחתה עם הפרקליטה. לדבריה, בקשר לאירועים עם י: "היינו בכיתה ואז י ביקש לצאת לשירותים ואז המורה אמרה שאני אבוא להחזיק לך את הביצים כי זה ילד נמוך" (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 3).

30. ר אישרה בחקירתה הנגדית כי בהודעתה הראשונה אמרה שהיא רוצה שהנאשמת תושעה, והוסיפה כי אמרה זאת משום שהרגישה מאוימת (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 13). באשר לאירוע שקרה עמה, אישרה ר כי כשיצאה מהכיתה היא אמרה "כוס אמק" (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 15 ואילך). ב"כ הנאשמת ביקש מר שוב ושוב ליתן מועדים ותאריכים מדויקים, אך היא שבה וציינה שאינה זוכרת תאריכים מדויקים (שם, עמ' 35 שורה 16; שורה 22) ושעברו שנתיים מאז האירועים (שם, עמ' 36 שורה 11).

31. באשר לאירוע הסטירה סיפרה ר כי פגשה את א רק לאחריו: "זה היה ליד השירותים והיא בכתה וצעקה לי ואמרה לי דינה הביאה לי כאפה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 22). ב"כ הנאשמת שאל את ר מדוע בהודעתה ציינה שראתה רק "ליטוף על הסנטר" (לציטוט הקטע הרלוואנטי ר' בפסקה 26 דלעיל), ור השיבה שלא היתה בכיתה ואמרה את הדברים משום שפחדה; וכדבריה: "פחדתי מהתגובות של כל מיני אנשים מהחברות שלי, פחדתי שיעיפו את דינה, פחדתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 32). ר עמדה על כך ששמעה את הנאשמת עושה "פיו פיו", חרף חקירה נמרצת בעניין, הגם שטענה ש"זה לא היה בשיעור של הסטירה" (שם, בעמ' 38 שורה 30).

32. עוד נחקרה ר, בחקירה נגדית, בעניין שמועות שונות שנפוצו בין התלמידים אודות התבטאויותיה

המיניות של הנאשמת ואופן התנהלותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 30 ואילך). ואולם, מכיוון שמדובר בשמועות ודברים בעלי רלוואנטיות עקיפה בלבד לאישומים שלפניי איני מוצא מקום להתייחס לכך כאן. זאת, הגם שחקירה על עדויות מכלי שני עשויה - כפי שכבר הוזכר לעיל - להכשיר עדויות כאלה. לא למותר עם זאת לציין, כי חקירתה של ר על נושאים מיניים גרמה לה למבוכה רבה וניכרת (שם, עמ' 43 שורה 20 ואילך).

(4) עיקר עדותה של ל:

33. הודעתה של ל הוגשה חלף עיקר עדותה הראשית (ר' ההודעה, ת/6). ב"כ המאשימה ביקשה גם להגיש אמרה נוספת של העדה, אך בשל התנגדות ב"כ הנאשמת האמרה לא הוגשה ועל כן העדה העידה על תוכנה.

34. בהודעתה של ל - שנגבתה ביום 11.9.12 (ר' בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 18) - מסרה ל כי היא תלמידת כיתה ט'1 וסיפרה כלהלן:

המורה דינה מלמדת אותי אנגלית... המורה מגיעה לבושה רק עם שמלות ורק עם עקבים וחצאיות. היא מדברת הרבה על דברים סוטים, היא מספרת לנו סיפורי סקס ועל החיים, כמו הדור שלנו צוחקת, היא מסבירה לנו כזה כמו כישורי חיים - כמו על קונדומים וכאילו חוויות על סקס...

היא למשל צוחקת על הורים. ילד אחד י... אמרה לו שאבא שלו שמן. הוא אמר לה שהוא הולך להשתין אז היא אמרה לו אם רוצה שתחזיק לו את הביצים.

שמעתי על הדילדו, אבל דינה היא כמו אמא שנייה בשבילי, אבל בחיים היא לא הביאה דילדו. זו המצאה או שמועה בבית הספר.

אנחנו לא מספרים בקטע של נקמה [ו]כו'. היא פשוט הגזימה בהתנהגות שלה. לגבי הסטירה אני הייתי בכיתה והייתי בשוק, בחיים לא ראיתי את דינה ככה. דינה חשבה שא אמרה לכל המורים מה היא אומרת בשיעור כי לדינה יש חוק שמה שמדברים בשיעור לא יוצא והיא באה לא ואמרה לה יש לי לסגור איתך עסק ונתנה לה סטירה, כמו כאפה, שמעו רעש של המכה וזה היה בעצם של הלחי, כולם ראו. א ישיבה בשקט וכשנגמר השיעור היא התחילה לבכות ודינה עשתה הרצאה שאנחנו הולכים לעבור גיהינום כי אנחנו מלשינים. היא אמרה אתם חושבים שאתם יכולים לעשות לי "פיו פיו" ברקה אבל יש לי אקדח יותר גדול בתחת ואני אוציא אותו והיא עשתה כאילו יש לה אקדח וכיוונה את האצבע לכיתה. אני לא בכיתה הזו אני עזרתי לה בקישוט. הכיתה היתה בשקט כי מפחדים ממנה מאוד. היא מקללת תלמידים אבל זה בצחוק, גם התלמידים מקללים אותה ומדברים איתה כמו חברה. כולם יודעים שזה צחוקים (ת/6, עמ' 1 שורה 2 ואילך).

35. ל נשאלה אם הנאשמת מקיימת יחסי מין עם תלמידים אך השיבה בשלילה (ת/6, עמ' 2 שורה 6). עוד נשאלה ל מדוע הגיעו בנים למנהלת ואמרו שזה נקמה, והשיבה: "כי הבנים אוהבים אותה. כולם אוהבים אותה ולא רוצים שהיא תפטר חוץ מאלה שעשתה להם משהו, אבל היא הגזימה מאוד בהתנהגות" (שם, שורה 9 ואילך). כשנשאלה אם הנאשמת מאיימת השיבה ל: "כן. היא אומרת שתעשה לנו גיהינום ומפחדים ממנה. אחרי שדיברתי איתך אני מפחדת להיכנס לשיעורים איתה.

עמוד 9

היא בטח תשפיל ותצרח" (שם, שורה 18).

36. ל ציינה, בתשובה לשאלה, שהתלמידים לא סיפרו על הדברים למנהלת "כי חשבנו שזו בדיחה, זו דינה, אבל היא עברה גבול" ת/6, עמ' 2 שורה 22). עוד סיפרה ל כי הנאשמת "מדברת על הציצי של בנות ואיך בנים אוהבים ציצי. היא דיברה על הציצי שלה שהוא אמיתי כי הוא ציצי ענקי... אני חושבת שהיא התחרפנה בקטע של הכאפה ואני ממש לא נוקמת כי אני מאוהבת בה לפני הכאפה הכי בעולם היא עזרה לי בהכל אבל היא ממש הגזימה" (שם, עמ' 3 שורה 1 ואילך). בסיפא להודעתה הוסיפה ל: "אני מבקשת שלא תספרו לה שדיברתי אתכם".

37. ל נחקרה כאמור בחקירה הראשית באשר לאמרה נוספת שמסרה, וציינה כי היא היתה מאוד קרובה לנאשמת ואהבה אותה מאוד. ל אף הוסיפה כי בבית הספר המדובר "לא מאמינים בך, אם יש לך קצת בעיות" ואילו הנאשמת האמינה בה מאוד (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 1). כמו כן אישרה ל, כי מסרון - שצולם על ידי החוקרים מהטלפון הנייד של הנאשמת - הוא מסרון שהיא שלחה לנאשמת לאחר החקירה.

במסרון זה נכתב כלהלן:

דינה חיים שלי כמו אמא שנייה שלי אין דברים כאלה את לא מבינה כמה אני בוכה לאמא שלי אני לא יכולה יותר לא מאמינה שזה קורה לי את תחזרי אני מבטיחה לך אני יעשה הכל את עשית תביסה הזה מה שהוא זה לא אותו דבר בלעדיך וגם שיגידו עליך] הכל תמיד אני ישמור לך על הכבוד ויסתום לכולם תפה כמו שאת לימדת אותי אני אוהבת אותך ותדברי איתי שאת יכולה (כך במקור. ר' צילום ההודעה, ת/7).

38. ב"כ הנאשמת פתח את החקירה הנגדית בצינו כי נוכח נימת קולה האוהדת של העדה, הוא אינו בטוח כי יש מקום לחקור אותה, והוסיף וביקש כי העדה תאמר רק את האמת. ל השיבה: "אני אומרת רק את האמת" (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 24). ל אישרה כי בעת אירוע הסטירה היא לא היתה תלמידה בכיתה ט'7 אך הוסיפה שנכחה בשיעור.

39. ל עמדה על גרסתה כי היא היתה בכיתה בעת האירוע וראתה את ה"כאפה" (שם, עמ' 48). או אז שינה ב"כ הנאשמת את טעמו, אמר לל: "אם השופט יאמין לך דינה יכולה להיכנס לבית סוהר, את ערה לכך?" ועבר לחקירה אגרסיבית בה דרש מל למסור פרטי פרטים תוך שהוא מלין על כך ש"היא זוכרת דברים באופן חלקי" (שם, עמ' 49 שורה 21). ב"כ הנאשמת שאל את ל כיצד היא בכלל הגיעה לכיתה של הנאשמת, כאשר היתה צריכה להיות בכיתה אחרת. ל השיבה כי היא עזרה לנאשמת לקשט את הכיתה והוסיפה: "הברזתי (מהשיעור בו היתה צריכה להיות - ש.א.). הייתי ילדה שאוהבת להבריז". חרף חקירה אגרסיבית עמדה ל על כך שאינה משקרת תוך שציינה כי החקירה מתחילה להעיק (שם, עמ' 49 שורה 29).

40. לאחר חקירה נוספת בסגנון כזה - ולאחר שהסניגור טען בפני ל כי היא היתה חלק מחבורת בנות שהתלוננו על הנאשמת בפני היועצת כבר יום לפני אירוע הסטירה - ל התפרצה והשיבה:

ת: זה מצחיק. זה לא אני. למה שאבוא ואגיד על דינה יום לפני?

ש: פגשת את היועצת...

ת: אינני זוכרת. מאיפה אני זוכרת? אני רוצה שר תבוא ותגיד שאלה אנחנו. למה

אתה אומר שזה אנחנו? אתה מנסה להוציא אותנו שקרניות. כולנו אהבנו את דינה! אני במיוחד אהבתי אותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 6 ואילך).

(5) עיקר עדותה של המנהלת, גב' אפרת (אפי) שדיב:

41. גב' שדיב, מנהלת בית הספר, ערכה בירור ראשוני בסמוך לאחר אירוע הסטירה, שבמהלכו שוחחה עם א ותלמידים נוספים וכן עם הנאשמת. ייאמר מיד, כי הגם שעדותה של גב' שדיב הינה בעיקרה עדות מכלי שני, ההגנה שמה עליה דגש רב משום שלשיטתה יש בה כדי להצביע על היעדר מהימנות עדויות התביעה. בנסיבות אלה יש מקום להתייחס כאן לעדות זו בהרחבה.

42. במסגרת חקירתה הראשית של גב' שדיב הוגשו הודעותיה במשטרה (מיום 11.9.12, ת/8; ומיום 2.12.13, ת/9) והדו"ח שכתבה ביום האירוע (ת/10). כמו כן, לפי בקשת ב"כ הנאשמת, גב' שדיב הביאה את דוחות ההתנהגות של ל ומ, שבהם נרשמים גם חיסורים ואיחורים (ר' בקשה מס' 3 וכן בפרוטוקול, עמ' 4).

מהדו"ח בעניין ל עולה כי ביום האירוע (10.9.12) נרשם לה חיסור בשעה השנייה, בה היתה צריכה להיות בשיעור גיאוגרפיה, ואיחור בשעה השלישית (ר' ת/12). מהדו"ח בעניין מ עולה כי ביום האירוע לא נרשם דבר (ר' ת/11). גב' שדיב ציינה כי רוב המורים ממלאים את דוחות הנוכחות הממוחשבים, אך לא תמיד הדבר נעשה (ר' בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 13).

43. כאמור, גב' שדיב כתבה דו"ח ביום אירוע הסטירה, וזאת על טופס סטנדרטי של משרד החינוך שכותרתו "**טופס דיווח על אירוע חריג**" (ר' ת/10; להלן - הדו"ח). בדו"ח תיארה גב' שדיב את האירוע ורקעו כלהלן:

היום, יום ב' 10.9.12, יידעה אותי יועצת השכבה אודות תלמידה (א...) שבוכה בגללה שהמורה לאנגלית שלה ס[ט]רה לה לפני כל הכיתה. בנוסף סיפרה לי היועצת, כי התלמידה וחברותיה שיתפו אותה אודות המתרחש במהלך שיעורי אנגלית, המורה עוסקת עם התלמידים בתכנים מיניים. קראתי לא... לחדרי, היא שוחחה איתי וסיפרה לי על הס[ט]ירה. לאחר מכן היועצת (רעות גל) העבירה לי הודעות sms שקיבלה מאמא של תלמידה נוספת על תכנים מיניים בזמן שיעורים כולל הצגת אביזרי מין מול הכיתה...

לטענת התלמידה, היא קיבלה את הס[ט]ירה לאחר שהמורה חשדה בה כי סיפרה ו"הלשינה" מה קורה ומתרחש במהלך הכיתה (ר' ת/10).

44. בסיפא לדו"ח, בו מוקצה מקום לתיאור אירועי עבר דומים, ככל שקרו, וכן לסיכום השיחה עם ההורים, ציינה גב' שדיב:

נודע לי משיחות עם תלמידים ומשיחה עם יועצת השכבה שאירוע הס[ט]ירה נבע כתוצאה ממסכת אירועים שהשתלשלה במהלך 2 השנים האחרונות, בשיעורי אנגלית, שנשאו אופי מיני והטרידו את התלמידים. יידעתי את ההורים במקרה... (ר' ת/10).

45. למחרת אירוע הסטירה מסרה גב' שדיב הודעה, שנגבתה על ידי החוקרת לזר בבית הספר (ר' ת/8 מיום 11.9.12). בהודעה זו הרחיבה גב' שדיב בתיאור שיחתה עם א כלהלן:

...לקחתי את א לשיחה אצלי בחדר ובשיחה סיפרה לי את המקרה והדגימה לי מה קרה. היא

עמוד 11

אמרה שאיך שנכנסה לכיתה והלכה לכיוון הכיסא (הכיסא שלה ליד שולחן המורה). ניגשה אליה דינה המורה ונתנה לה סטירה ואמרה לה שהיא צריכה לדבר איתה. א ניגשה לשולחן המורה לדבר והמורה התלוננה בפניה שהיא הלשינה למערכת מה קורה בתוך השיעורים ובגלל זה היא חטפה סטירה. אחרי השיחה עם א התקשרתי לאמא של הילדה...

לאחר כמה דקות הגיעה לחדרי קבוצת בנים, ארבע[ה] בנים, שטענו שזה לא פייר מה הבנות עושות לדינה, שזו לא היתה סטירה שזה היה טפיחה על הלחי ושכולם אוהבים את דינה ושהיא מורה מצוינת. שמות הבנים (כאן מצינת גב' שדיב את השמות ים, ע, ת ונ - ש.א.; להלן ביחד - ארבעת הבנים).

שוחחתי עם המורה דינה אחה"צ... המורה הבי[ע]ה פליאה ואמרה שלא היה כזה דבר ואמרה שא היא כמו בת טיפוחיה ושבאה לספר דברים אישיים אפילו כאל[ה] שלא מספרת לאמא שלה ושהיא תיצור קשר עם הוריה. בערב היא שלחה sms שלא השיגה אותם (ת/8, עמ' 1 שורה 7 ואילך).

46. גב' שדיב נשאלה אם שאלה את הבנים מדוע ש"הבנות תספרנה דברים כאלו על המורה", והשיבה: "לדבריהם ר קיללה את המורה והיא הוציאה אותה החוצה ואז החליטו לנקום בה" (ת/8, עמ' 2 שורה 6 ואילך). עוד נשאלה גב' שדיב לדעתה על הנאשמת ואמרה: "מורה מצוינת לאנגלית, מקדמת את התלמידים. היא אכן לבושה פרובוקטיבי ואני מאמינה לתלמידים כי הרבה תלמידים חוזרים על הדברים. לגבי הדילדו אני מתקשה להאמין כי זה נראה לי הזוי שמורה מביאה דילדו לכיתה" (שם, שורה 27 ואילך).

47. לאחר כשנה ושלושה חודשים (ביום 2.12.13) נגבתה מגב' שדיב הודעה נוספת, שבה היא נשאלה לגבי "הנושא של המכה בביצים עם בקבוק" - דהיינו: הסיפור עם ד - ואם שוחחה עם הוריו של ד בעניין. גב' שדיב השיבה: "לא. זה היה אירוע שהתרחש כשנתיים קודם. אני הייתי בשנת שבתון וכל הנושא צף אחרי באותו זמן עם המקרים יחד עם דינה" (ת/9, שורה 4). עוד ציינה גב' שדיב כי התלמידים המעורבים "במקרה" של הנאשמת כבר עברו לבית הספר התיכון.

48. בחקירתה הנגדית אישרה גב' שדיב את דבריה בהודעה (ת/10), שלפיהם הנאשמת היא מורה מצוינת, והוסיפה כי "היא באה לקבוצות של תלמידים חלשים והצלחה להחזיר להם את הביטחון גם לעצמם וגם לקדםם באנגלית" (ר' בפרוטוקול, עמ' 58 שורה 7).

49. ב"כ הנאשמת טען בפני גב' שדיב כי הנאשמת דיווחה לה מיד על האירוע עם ר - שכזכור היה ביום רביעי בשבוע שלפני אירוע הסטירה - אך גב' שדיב השיבה:

אני לא זוכרת אם דינה ישר דיווחה לי... אני זוכרת את היום שהתחיל דווקא עם פניה של היועצת ר, שיש תלמידה שבוכה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 58 שורה 18).

50. עוד טען ב"כ הנאשמת כי הנאשמת שלחה לגב' שדיב אימייל בעניין זה, תוך שהציג בפניה הדפסה משובשת של המייל הנטען והסביר כי השיבוש נובע מכך שההודעה נשלחה דרך הטלפון של בן הזוג של הנאשמת. גב' שדיב השיבה:

לא זוכרת שקיבלתי את זה. אני מאשרת שזה (כתובת - ש.א.) המייל שלי, אני לא זוכרת את המייל הזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 59 שורה 10).

יוטעם כי בנסיבות אלה, כאשר העדה לא אישרה את תוכן המייל הנטען, בקשת ב"כ הנאשמת להגישו באמצעותה נדחתה.

51. על רקע דבריה של גב' שדיב בעניין חוסר סבירות סיפור הדילדו (לציטוט ר' בפסקה 46 דלעיל) ביקש ב"כ הנאשמת את התייחסותה לסבירות הדברים הנוספים שסופרו על הנאשמת, כמו גם לשאלה כיצד הדברים לא הובאו לידיעתה במשך זמן כה רב. גב' שדיב השיבה שאינה יודעת (ר' בפרוטוקול, עמ' 63 שורה 5).

ב"כ הנאשמת חזר ושאל את גב' שדיב מדוע לא ערכה בדיקות בנוגע לנאשמת, בפרט לאחר שהבנים באו אליה וטענו שזה "לא פייר" מה שעושים לנאשמת. ואולם, גב' שדיב ציינה כי היא אינה חוקרת ואין זה מתפקידה לערוך בדיקות כאלה. יתר על כן, לאחר שהדברים הועברו לחקירת משטרה אף אסור לה לעסוק בהם מחשש לזיהום החקירה (ר' שם, עמ' 62 שורה 7; עמ' 64 שורה 12; עמ' 65 שורה 7).

(6) עיקר עדותו של י:

52. הודעותיו של י הוגשו חלף עיקר עדותו הראשית. ההודעה הראשונה של י נגבתה על ידי החוקרת לזר ביום 11.9.12 - יום לאחר אירוע הסטירה - בבית הספר (ר' ת/13). הודעה נוספת נגבתה מי קצת פחות מחודש לאחר מכן, ביום 9.10.12, בתחנת גלילות.

53. בהודעה הראשונה סיפר י כלהלן:

המורה דינה מכירה את אבא שלי כי היא קונה אצל אבא שלי במעדניה בתל אביב ואבא שלי קצת שמן, אז היא אמרה לי שאבא שלי שמן, ככה ליד כל הכיתה, ככה בצחוק אבל זה מציק שמדברים על ההורים שלי. טיפה מהילדים בכיתה צחקו.

אני בכיתה ט'7, אני שמעתי שהמורה דינה נתנה סטירה לא יודע למי.

המורה דינה עושה הכל בצחוק, אני לא לוקח קשה אבל הבנות כן. היא מגיעה עם חצאית מיני ורואים את הרגליים. היא אמרה שכל מה שקורה בכיתה צריך לשמור בכיתה. לחלק מהילדים היא אמרה שהם שטינקרים. היא אמרה שכל הדברים בכיתה לא להגיד (ת/13, שורה 2 ואילך).

54. לשאלה אם יש משהו נוסף לספר השיב י "כלום" ובכך הסתיימה החקירה. בסוף ההודעה רשמה החוקרת את ההערה הבאה: "הילד חשש לדבר ונראה על פניו שחושש מאוד לדבר. הוא אף שאל אם יעשו לו משהו בגלל זה" (שם, ש' 16-17).

55. בהודעתו השנייה הוסיף י ומסר:

...המורה דינה מתנפלת לילדים, ומקללת אותם, ומשפילה את הילדים. לי היא אמרה כמה פעמים שאני גמד, ושאבא שלי שמן, ושאני הלכתי לשירותים היא אמרה "שהיא תחזיק לי את הביצים" ואני יודע שלילדה היא גם נתנה כפה. והיא גם כל יום צועקת על ילדים.

ש. מתי היא אמרה לך "שהיא תחזיק לי את הביצים".

ת. מתי שהלכתי לשירותים באמצע שיעור (ת/14, שורה 1 ואילך).

56. בהמשך הדברים ציין י כי הנאשמת קיללה אותו מספר פעמים. כשנשאל מדוע הנאשמת עשתה כן השיב: "לא יודע, ככה בא לה" (ת/14, שורה 19). כשנשאל י אם הנאשמת פגעה בו פיזית בזמן כלשהו עמוד 13

השיב: **"כן, עם סרגל, היא פגעה בי בכ[ך] שהרביצה לי [ע]ל היד"** (שם, שורה 41). לאחר מכן נשאל י אם הנאשמת פגעה בו עם חפץ נוסף, והוסיף כי היא גם פגעה בו עם **"עט גדול"** (שם, שורה 45). באשר לשאלה אם הוא חושש מהנאשמת השיב י **"טיפה"**. לבסוף, בתום החקירה שאל החוקר את י מדוע החליט לבוא למשטרה באותו היום, **"אחרי תקופה ארוכה"**. י השיב: **"לא יודע, אף פעם לא היה לנו זמן"** (שם, שורה 53).

57. בהשלמת חקירתו הראשית נשאל י מדוע לא סיפר את הדברים שמסר בהודעתו השנייה מלכתחילה, והשיב: **"קצת נלחצתי באותו רגע ולא ידעתי כ"כ מה לומר. לא היה לי נעים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 68 שורה 5). י אישר כי כשאביו דיבר עמו בעניין הוא מסר שאינו מעוניין לפתוח שוב את הנושא והוסיף: **"רציתי לעבור הלאה שלא יהיה את כל הסיפור הזה"** (שם, שורה 15. ר' גם המזכר נ/12).

58. גם בחקירתו הנגדית אישר י כי לא רצה לבוא לבית המשפט, ושב והסביר כי נלחץ מ"**הסיפור הזה**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 68 שורה 23). ב"כ הנאשמת ביקש מי לאשר כי ישב בשיעור אנגלית ליד ר, וי השיב בחיוב. לאחר מכן חזר בו ב"כ הנאשמת וביקש מי לאשר כי ישב ליד א. גם לכך השיב י בחיוב (שם, שורה 25 ואילך). לאחר מכן טען ב"כ הנאשמת כי י ביקש לעבור לכיתה של דינה משום שידע שהיא עוזרת לתלמידים, אך י השיב שרצה לעבור להקבצה קלה יותר כי שם קל יותר והרמה יותר נמוכה.

59. ב"כ הנאשמת חקר את י על פרטי גביית ההודעה, אך י לא זכר את מרבית הדברים. באשר לשאלה ממי שמע על הסטירה השיב י: **"מאחד התלמידים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 69 שורה 2). י אישר כי לא ראה את הסטירה אלא רק שמע עליה. כשנשאל על ידי הסניגור כיצד לא ראה את הסטירה - כאשר הוא יושב ליד א - השיב י: **"לא ראיתי, אולי לא הייתי באותו רגע בכיתה, לא שזכור לי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 70 שורה 24).

60. ב"כ הנאשמת שאל את י, נוכח העובדה שסיפר בהודעתו הראשונה כי הנאשמת **"עושה הכל בצחוק"**, מדוע מצא לנכון לספר לאביו כי הנאשמת אמרה שהוא שמן ושי גמד. י השיב: **"אני לא אוהב שאומרים עלי דברים כאלה"** (שם, עמ' 71 שורה 32). עוד שאל ב"כ הנאשמת מדוע י לא מסר, כבר בהודעתו הראשונה, את פרטי המעשים החמורים יותר שהנאשמת ביצעה כלפיו. י השיב: **"אמרתי כבר קודם, בהתחלה חששתי מזה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 73 שורה 30). ב"כ הנאשמת שאל את י אם הנאשמת הכתה אותו וי השיב: **"עם סרגל"**. כשהוסיף ושאל **"רק עם סרגל"**, השיב י: **"יכול להיות שגם עם עט, אני לא זוכר"** (שם, עמ' 74 שורה 30 ואילך).

61. ב"כ הנאשמת ביקש לדעת מדוע הנאשמת הכתה את י. כשהלה השיב שאין לו מושג, טען הסניגור **"יש משהו לא הגיוני... מורה מכה תלמיד. תלמיד צריך לדעת למה"**. י השיב: **"אולי היא לא אוהבת אותי כי אני מפריע, לא יודע"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 75 שורה 7 ואילך). לבסוף יש לציין כי בחקירה החוזרת הבהיר י, לשאלת ב"כ המאשימה, כי הוא לא היה חבר של ר וא ולא היה חלק מהחבורה שלהן (שם, עמ' 78 שורה 9).

(7) עיקר עדותה של מ:

62. הודעותיה של מ הוגשו חלף עדותה הראשית (ר' ההודעות, ת/15 ות/16). ההודעה הראשונה (ת/15) נגבתה על ידי החוקרת לזר ביום 11.9.12 (דהיינו: למחרת אירוע הסטירה) בבית הספר.

בהודעה זו סיפרה מ כלהלן:

אני לומדת בכיתה ט'2... אני הייתי בשיעור בזמן שהמורה לאנגלית בשם דינה סטרה לא. זה היה ביום ראשון האחרון היינו בכיתה והיה שיעור אנגלית ואז כאילו התלוננה למנהלת שלנו שהמורה אמרה לה מטומטמת ותת רמה ואמא של ר אמרה גם שלא גם היא עושה את זה והזכירו את א בשיחה. אז דינה המורה אמרה לא בתחילת השיעור: איתך יש לי דיבור ואת יודעת על מה וא אמרה שהיא לא יודעת ואז א קמה מהמקום ואז דינה נתנה לה כאפה בפנים על לחי לא זוכרת צד ולא כאב ואז דינה אמרה: א בואי שבי בשולחן ודינה אמרה הזכירו אותך הרבה פעמים בשיחה בין ר ואמא שלה ולמה את הולכת ומלשינה מה שיש בכיתה ואז א "לא אמרתי" ודינה אמרה לא סתם הזכירו אותך בשיחה וזהו כזה בגדול. לגבי ההתנהגות של דינה בכיתה היא מרגישה חופשי לדבר עם התלמידים, היא זורמת. היא יכולה לקרוא למישהו מטומטם ומפגר, היא לא מורה כמו כולם. היא מעליבה. היא מדברת על סקס, היא שמה רגל על השולחן ואומרת לתלמיד: "אל תסתכל למורה על הרגליים"... היא אומרת שאנחנו משטנקרים עליה ועושה הכל שיאמינו שר אשמה (ת/15, שורה 1 ואילך).

63. מ נשאלה אם הנאשמת הביאה לכיתה אביזרי מין והשיבה: "אני לא ראיתי אבל אני לא בכיתה של ר. הייתי שם (בעת אירוע הסטירה - ש.א.) כי באתי לקשט את הכיתה" (ת/15, שורה 22). עוד נשאלה מ אם הנאשמת מאיימת, וענתה: "היא אמרה שמה שקורה בכיתה נשאר בכיתה ולא צריך לספר להורים" (שם, שורה 27).

64. ביום 27.3.14, למעלה משנה וחצי לאחר גביית ההודעה ת/15, התקשרה החוקרת לזר למ. זאת, בעקבות בקשת הפרקליטות ועל מנת להבהיר כיצד נכחה מ בכיתה בעת אירוע הסטירה, בהיותה כאמור תלמידת כיתה ט'2. החוקרת לזר הציגה את עצמה בפני מ ואמרה לה כי היא רוצה לברר "משהו לגבי העדות שנתת במשטרה". מ השיבה: "אני לא נתתי עדות". החוקרת לזר אמרה למ כי היא גבתה ממנה עדות לגבי הסטירה שהנאשמת נתנה לא. מ השיבה כי היא לא ראתה את הסטירה משום שלא היתה בכיתה של א אלא בכיתה ט'2 (ר' המזכר שערכה החוקרת לזר, אשר הוגש מטעם ההגנה במהלך חקירת הנגדית של מ וסומן נ/8).

65. על רקע זה נגבתה ממ הודעה נוספת, ביום 15.6.14 (ת/16). על פי אמור בהודעה זו, היא נגבתה על ידי החוקר דולב, אשר הגיע לבית הספר בו למדה מ באותה העת. בהודעה נוספת זו מסרה מ: "אני רוצה להגיד לך בקשר לעדות שמסרתי לפני יותר משנה כשבאה חוקרת בשם בתיה... כי אבא שלי אמר לי לתת עדות כי בתיה החוקרת התקשרה אליי. אם הייתי יודעת שזו כזו חפירה לא הייתי מתעסקת בזה בכלל. אני לא זוכרת כבר מה היה - זה הכל" (ר' ת/16, שורה 2 ואילך). בהמשך ציינה מ "מה שמסרתי לחוקרת בתיה זה נכון וזה מה שראיתי" (שם, שורה 12 ושורה 27). מ נשאלה מדוע בשיחת הטלפון עם החוקרת - שנערכה כאמור ביום 27.3.14 - היא אמרה שכלל לא מסרה עדות והשיבה: "שכחתי כי היא היתה בלי מדי שוטר כשלקחה ממני עדות" (שם, שורה 22).

66. בחקירה הנגדית שאל ב"כ הנאשמת את מ על שיחת טלפון שערכה עמה החוקרת לזר, ומ אישרה את השיחה ואת הדברים שאמרה כפי שהם מופיעים במזכר נ/8. או אז ביקש ב"כ הנאשמת ממ לספר כיצד היא ראתה את האירוע, והיא השיבה: "הייתי בכיתה, ט'7 היו בשיעור ואני קישטתי את הכיתה, כיתה ט'7 למדה בחדר של דינה, אותו קישטתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 79 שורה 30).

67. ב"כ הנאשמת הטיח במ האשמות חמורות של תיאום עדויות וקנוניה. מ הכחישה את הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 81 שורה 1). בהמשך הדברים, ולאחר שב"כ הנאשמת האשים את מ כי "את וחברותיך תרמתן לכל הסיפור הזה", ושאל שאלות נוספות, פרצה מ בבכי (שם, עמ' 82 שורה 9 ואילך). בתגובה לשאלה אם היתה "עם הבנות" אצל מר עודד רון, אביה של תלמידה אחרת, השיבה מ: "מי זה עודד רון בכלל?!" (שם, שורה 28).

68. ב"כ הנאשמת הוסיף ושאל את מ מדוע אמרה בהודעתה השנייה שאם היתה יודעת שזו "כזו חפירה" היא לא היתה מתעסקת בזה, ומ ענתה: "כי אם הייתי יודעת שזה יגיע לבית משפט, לא הייתי מביאה את העדות, אני אהבתי את דינה" (שם, עמ' 83 שורה 3). עוד יש לציין, כי ב"כ הנאשמת שאל את מ אם היא עדיין חברה של "א ה ור" ומבלה איתן יחד, והיא השיבה בחיוב. מ גם אישרה כי הארבע מצולמות יחדיו בתמונה מהזמן האחרון (ר' בפרוטוקול, עמ' 83 שורה 28 ואילך, וכן התמונה נ/9).

(8) עיקר עדותה של יועצת השכבה, גב' רעות גל:

69. גב' גל היתה יועצת שכבת ט' בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום. חלף עדותה הראשית הוגשו מסמך שכתבה בזמן האירועים (ת/30) וכן ההודעה שנגבתה ממנה במשטרה (ת/31).

במסמך שכתבה כאמור, אשר הופנה למנהלת גב' שדיב, ציינה גב' גל כי ביום ראשון 9.9.12 - דהיינו: יום לפני אירוע הסטירה - ניגשו אליה תלמידות השכבה להתלונן על הנאשמת, ותיארה את עיקר טענותיהן כלהלן:

• נאמרים בשיעור הרבה תכנים מיניים, הכוללים תיאור מעשים וסיפורים אישיים של המורה.

• ציטוט על אמירות מיניות בוטות כלפי תלמידים - תלמיד שביקש ללכת להשתין, והמורה שאלה אותו אם לבוא להחזיק לו את הביצים.

• הבנות שאלו למה הן צריכות לדעת שיש לה דילדו.

• הן הביעו חשש ופחד מפניה שכן היא נוקמת בהן אם הן מתלוננות אצל הצוות החינוכי.

• הן סיפרו שבשנה שעברה נכנס תלמיד מהשכבה מעליהן לכיתה ואמר - "דינה אני רוצה לשכב איתך", ותשובתה - "לא עכשיו, אח"כ" (ר' ת/30).

70. לאחר מכן ציינה גב' גל במסמך כי המשך האירועים היה ביום שני, 10.9.12, בעקבות מקרה בו הנאשמת סטרה לתלמידה. גב' גל כתבה:

חברותיה של א קראו לי אחרי האירוע, כי א מאוד נסערת ובוכה. לדבריהן, המורה איימה עליהן שלא צריך להוציא החוצה מה שקורה בכיתה, קראה להן מלשניות/שטינקריות וסטרה לתלמידה בכניסתה לכיתה ואמרה לה שהן צריכות לדבר. איימה שתמרר את חייהם ולקחה להם מותרות כמו מילונית ואוכל ושתייה. הן ציינו בפני עוד על תכנים מיניים דומים לאלו שהשמיעו באוזני בנות אחרות ביום קודם לכן (ר' ת/30).

71. הודעתה של גב' גל נגבתה למעלה משנה לאחר אירוע הסטירה, ביום 2.12.13, בתחנת גלילות (ת/31). גב' גל ציינה בהודעתה כי חלפה יותר משנה והיא אינה זוכרת את פרטי הדברים. באשר לאירוע

הסטירה אמרה גב' גל:

לגבי האירוע עם א, אני זוכרת שא היתה מאוד נסערת ואמרה לי שדינה סטרה לה. ניסיתי לברר מה היה, והיא סיפרה שדינה קראה לה ביישנית (כנראה צ"ל "מלשנית") ומה שנאמר בט'7 נשאר בט'7 ושלא ידברו על מה שנאמר בשיעור ואז אני לא זוכרת אם א אמרה לה משהו או לא ואז דינה סטרה לה. אני לא זוכרת מעבר לזה (ר' ת/31, שורה 4 ואילך).

72. בחקירה הנגדית נשאלה גב' גל לגבי מהות כיתת "עוצמה". היא הסבירה כי מדובר בכיתה לתלמידים המתקשים בלימודים, אך שללה את הטענה כי מדובר גם בתלמידים בעלי רקע התנהגותי קשה. ב"כ הנאשמת ביקש מגב' גל להתייחס לדברי המנהלת כי הנאשמת מורה מצוינת וגב' גל השיבה כי הנאשמת היא מורה מעולה לאנגלית (ר' בפרוטוקול, עמ' 96 שורה 3 ואילך).

73. ב"כ הנאשמת שאל את גב' גל אם זכור לה שבכיתתה של הנאשמת "נהגו נורמות שלא היו נהוגות בכיתות אחרות", שכללו היתר להביא אוכל לכיתה, והיא השיבה בחיוב (ר' בפרוטוקול, עמ' 96 שורה 23). יחד עם זאת, כיוון שב"כ הנאשמת שאל גם לגבי היתר לשימוש במילוניות, גב' גל ציינה:

אני רוצה לדייק, רוב הילדים שלמדו אצל דינה היו לקויי למידה שמתוקף הלקויות שלהם היו זכאים מתוקף האבחון למילוניות. מי שלא זה היה על סמך רצונה הטוב של דינה לאפשר. לגבי אוכל זו היתה החלטה של דינה וזה לא החלטה של בית הספר (ר' בפרוטוקול, עמ' 96 שורה 19 ואילך).

74. ב"כ הנאשמת טען בפני גב' גל כי הנאשמת דיווחה לה על האירוע עם ר אך גב' גל לא זכרה את הדברים. ב"כ הנאשמת גם הציג לגב' גל הודעת אימייל בעניין האירוע עם ר - שלפי האמור בכותרתה נשלחה על ידי הנאשמת לגב' גל ביום 10.9.12 בשעה 10:36 (ר' נ/13) - וגב' גל השיבה: "**(מעיינת) - אני לא זוכרת את [ה]מייל הזה, אבל יכול להיות...**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 97 שורה 12).

75. ב"כ הנאשמת ביקש מגב' גל למסור פרטים אודות הבנות שפנו אליה בעניין הנאשמת ביום ראשון (9.9.12), כאמור במסמך שכתבה בזמן אמת, אך גב' גל לא זכרה ולא יכלה למסור פרטים מעבר לאלה המופיעים במסמך (המסמך ת/30. ר' בפרוטוקול, עמ' 98 שורה 31 ואילך). גם כלפי גב' גל - כמו כלפי גב' שדיב - העלה ב"כ הנאשמת תהיות מדוע לא מצאה מקום לבדוק את הטענות שהועלו נגד הנאשמת, לרבות באמצעות פנייה לנאשמת. ואולם, גב' גל השיבה שהיא אינה חוקרת ומשהדברים הועברו לידיעת פקידת הסעד או המשטרה אף אסור לה לפנות לנאשמת (שם, עמ' 99 שורה 31 ואילך).

(9) עיקר עדותה של א:

76. א התייצבה למתן עדות רק לאחר שהוצא צו הבאה בעניינה (ר' בפרוטוקול, עמ' 105). הודעתה הוגשה חלף עדותה הראשית (ר' ההודעה, ת/33). ההודעה נגבתה ביום 11.9.12 - יום לאחר אירוע הסטירה - בבית הספר. א הבהירה כי הקשר שלה לא, ל ור נבע מכך שכולן למדו באותה התקופה באותה הכיתה, אך לא מעבר לכך (ר' בפרוטוקול, עמ' 107 שורה 7).

77. בהודעתה מסרה א כלהלן:

אני לומדת בכיתה ט'7. אני לומדת אנגלית אצל דינה. דינה בעיקרון היא הרבה פעמים נותנת

דף עבודה ולא בודקת. היא מתחילה לדבר על דברים שלא קשורים לשיעור, היא הרבה פעמים מדברת על יחסי מין. סיפרו לי, אני לא הייתי, שפעם אחת היא הוציאה דילדו...

זה התחיל בשנה קודמת בכיתה ח', נכנסו בנים מכיתה ט' ותמיד מרימה רגליים ועוד מעט נשכבה על השולחן והיא כל הזמן רצתה שיסתכלו לה על התחת. והיה קטע שילד נכנס ואמר לה "אפשר לזיין אותך?" והיא אמרה לא עכשיו אחר כך...

ראיתי שדינה המורה נתנה סטירה לא, ככה לפני כולם וא בכתה אחרי השיעור.

ש. המורה מאיימת עליכם?

ת. היא אומרת שמה שקורה בכיתה לא יוצא ולא מספרים לאף אחד (ת/33, עמ' 1 שורה 2 ואילך).

78. בהמשך הדברים, כאשר נשאלה א אם יש לה משהו לספר, היא ענתה:

ת. כן, ילד אחד ביקש לצאת לשירותים והיא שאלה: "אתה רוצה שאחזיק לך את הביצים" אני חושבת שזה י... לו היא אמרה אבל אני לא בטוחה. זה קרה השנה. היה גם מקרה של חברה שלי ר (כנראה חסר "שהיה צריך") לקפל את הדף לשתיים אז היא קיפלה לרוחב ודינה צרחה עליה בשיעור וצעקה שמי שלא נבדק אז לא לצאת, ור רצתה לצאת מהכיתה ודינה צרחה עליה שלא תצא ור בכתה.

...

ש. את מפחדת ממנה?

ת. כולם מפחדים ממנה... מפחדים כי היא צועקת על ילדים ויורדת עליהם. שמעתי שלאבא שלי היא קראה שמן.

ש. שמעת אתמול משהו שאמרה המורה דינה?

ת. היא אמרה שמדברים בכיתה והרימה את הקול ואמרה שפוגעים בה ויורים 3 פעמים אז היא יורה בום אחד גדול. היא עשתה כל מיני תנועות עם הידיים ועשתה כאילו היא מחזיקה רובה או אקדח ועשתה "בום!" והיא התכוונה לכל הכיתה וזה היה גם לכיווני שאולי היא גילתה שסיפרתי על הדברים שהיא עושה (ת/33, עמ' 1 שורה 28 ואילך).

79. בחקירה הנגדית שאל ב"כ הנאשמת את א מדוע היא לא רצתה לבוא לדיון וא השיבה: "כי זה קצת מלחיץ לעמוד כאן וזה לא נעים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 107 שורה 17). ב"כ הנאשמת הטיח בא כי היא, א ור "חברות טובות", אך א השיבה שהן היו חברות לכיתה וככלל היא לא נפגשה עמן מחוץ לבית הספר (שם, עמ' 108 שורה 2 ואילך).

80. ב"כ הנאשמת דרש מא למסור פרטי פרטים אודות הדרך בה נגבתה ממנה הודעתה, והביא אותה לידי בכי (ר' בפרוטוקול, עמ' 109 שורה 32). בהמשך הדברים נשאלה א אודות אירוע הסטירה, והשיבה כלהלן:

ש. את ראית שדינה נתנה לא סטירה?

ת. להגיד לך את האמת, באות הרגע ראיתי חצי מהסיטואציה אבל אני זוכרת אותה.

ש. מה זה נקרא חצי?

ת. אני זוכרת שראיתי שדינה באה לא, ואז היא נגעה בה ואני זוכרת שאחרי זה שאלתי מה היה וסיפרו לי שהיא נתנה לה כאפה. שאלתי מישהו מה זה בדיוק היה, כי לא בדיוק ראיתי, ראיתי שהיא נגעה בה, אני לא זוכרת בדיוק... (מדגימה מכה לכיוון האובייקט).

ש. הדגמת מכה על לחי שמאל של א. א טענה שזה היה מימין.

ת. א לא ישבה עם לחי שמאל. היא ישבה לפניי, או באלכסון.

ש. מה שהדגמת עכשיו זה לא נגיעה, ואם הדגמת את זה זאת אומרת שראית את כל הסיטואציה. איך יכולת לראות את זה אם ראית חצי סיטואציה?

ת. אני זוכרת שהיא נגעה בה, אני ראיתי בכללי מה הלך שם. בכללי לא הבנתי מה הלך שם, ראיתי שהיא באה ונגעה בה, ואחרי זה שאלתי מה היה שם ולמה היא עשתה את זה, שאלתי ילדים מהכיתה, לא זוכרת את מי. שאלתי כי לא הבנתי למה היא עשתה את זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 111 שורה 23 ואילך).

(10) עיקר עדויות השוטרים:

81. כפי שכבר אוזכר לעיל, מטעם המאשימה העידו שני שוטרים, החוקרים רועי שלמה ובתיה שטר-לזר. ב"כ הנאשמת ויתר על חקירת השוטרת פזית יוסף, וההודעה שגבתה מהנאשמת ומזכרים שערכה הוגשו בהסכמה (ר' ת/26 עד ת/29). יש לציין כי לבקשת ב"כ הנאשמת החוקרים שלמה ולזר זומנו לעדות בשנית, גם במסגרת פרשת ההגנה (ר' ההחלטה בבקשה מס' 11), אך על מנת שלא לסרב את הדיון כאן ההתייחסות לכלל עדויותיהם תיעשה כבר עתה.

(א) עיקר עדותו של החוקר רועי שלמה:

82. החוקר שלמה שימש בתקופה הרלוואנטית כחוקר בתחנת גלילות. הוא ערך ארבעה מזכרים בעניין החקירה, שהוגשו לפניי, וכן סיפר כי השתתף בחיפוש שנערך בביתה של הנאשמת. בעדותו לפניי ציין החוקר שלמה כי הוא אינו זוכר פרטים מעבר לאמור במזכרים (ר' בפרוטוקול, עמ' 85 שורה 11).

83. ארבעת המזכרים שערך החוקר שלמה (הוגשו וסומנו ת/17 עד ת/20) עניינם בניסיונות איתור של שלושה מארבעת הבנים (אשר אוזכרו בעדותה של גב' שדיב), על מנת לקבל אישור מהוריהם לגביית הודעות ולתאם הגעת חוקר לבית הספר בו למדו באותה עת.

בסופו של דבר ולאחר ביצוע פעולות שונות שוחח החוקר שלמה עם טלפונית:

ע מסר "שהוא לא מעוניין לבוא להעיד וזה לא מעניין אותו וזה היה מזמן והוא לא זוכר כלום" (ר' ת/19).

ים אמר כי הנאשמת עזרה לו מאוד "והוא זוכר הכל", וזומן למסירת הודעה בתחנה (ר' ת/19).

נ אמר ש"בקשר לכל מה שהיה עם המורה הוא היה מאושפז במשך שבועיים ואין לו מושג מה קרה שם רק מה שסיפרו לו אחר כך" (ת/20).

84. יש לציין כי השם של נ מופיע במזכרים הנ"ל עם שם משפחה שגוי, שאינו מתאים לתלמיד כלשהו שלמד באותה תקופה בבית הספר. יחד עם זאת, ברור כי הכוונה היא לתלמיד נ שאוזכר בהודעתה של גב' שדיב, שכן מספר הטלפון שצוין במזכר ת/20 הוא מספר הטלפון של אותו נ (דברים אלה התגלו בבירור שנערך על ידי גב' שדיב על פי החלטת בית המשפט, שניתנה בעקבות בקשת ב"כ הנאשמת. ר' בפרוטוקול, עמ' 94-95 וכן ת/32).

על רקע זה גם זימן ב"כ הנאשמת את החוקר שלמה לחקירה נוספת, אך החוקר לא היה יכול להוסיף פרטים מעבר לרשום במזכרים שערך (ר' בפרוטוקול, עמ' 140-142).

(ב) עיקר עדותה של החוקרת בתיה שטר-לזר:

85. החוקרת לזר היתה החוקרת העיקרית בתיק. כפי שכבר צוין, היא הגיעה לבית הספר ביום 11.9.12, יום לאחר אירוע הסטירה, וגבתה הודעות רבות. כמו כן, החוקרת לזר גבתה את הודעתה השנייה של הנאשמת (ר' ההודעה ת/21), וכן תיעדה במזכרים מאמצים שנערכו לאיתור עדים ולזימונם לחקירה (ר' המזכרים ת/22 עד ת/25. במזכר ת/24 מתועדת החזרת המחשבים של הנאשמת מבלי שבוצעו בהם חיפושים).

86. במסגרת מאמצים אלה שוחחה החוקרת לזר עם אמה של התלמידה ה, אשר שוחחה עם בתה "שאמרה כי היא עובדת בחופש וחופץ מזה היא לא רוצה לבוא לתת עדות כי היא אוהבת את המורה שמעולם לא עשתה לה דבר רע" (ר' ת/23). עוד תיעדה החוקרת לזר שיחה שערכה עם ים ביום 27.1.14 - לאחר שהחוקר שלמה שוחח עמו - שבמהלכה ביקשה ממנו להגיע למשטרה לצורך מתן עדות. ים ענה שהוא יעשה מה שאמו תגיד, אך ניסיונות ליצור קשר עמה לא צלחו, והאם לא השיבה להודעות שהושארו לה (ר' ת/25).

87. בחקירה הנגדית נשאלה החוקרת לזר מדוע לא נחקרו העדים הנ"ל - שאוזכרו בהודעתה של גב' שדיב - והחוקרת השיבה שמדובר בקטינים, שלא עברו עבירה, ואין מקום להכריח אותם אם אינם מוכנים לשתף פעולה (ר' בפרוטוקול, עמ' 87 שורה 12 ואילך). באשר לת (אחד מארבעת הבנים, ששמו אינו מופיע במזכרים שהוגשו) החוקרת לא זכרה אם נעשה ניסיון לאתרו, אך הוסיפה וציינה כי אם אין מזכר בעניין אזי לא נעשה ניסיון כזה (שם, עמ' 88 שורה 6).

(ג) הודעות הנאשמת:

88. הודעתה הראשונה של הנאשמת, באזהרה, נגבתה על ידי החוקרת יוסף בתחנת גלילות (ר' גם מזכרי החוקרת, ת/27 עד ת/29). ההודעה נגבתה ביום רביעי 12.9.12, דהיינו כיומיים לאחר אירוע הסטירה (ר' ת/26. להלן - ההודעה הראשונה).

89. לאחר שהתייעצה עם עורכי-דין השיבה הנאשמת לחשדות נגדה, כלהלן:

ת. אני קצת המומה, אני בשוק לגבי החשדות האלה. האשמתם אותי פה שסטרתי, לא היה ולא נברא הדבר. כמובן שהילדה שטוענת שסטרתי לה - היו נוכחים עוד 17 תלמידים בכיתה, אני ליטפתי בצורה כזאת את הפנים שלה ואמרתי ככה ביד שובבה "נו נו נו" עם האצבע שלי, היא התיישבה על השולחן שלי ורצתה לדעת למה אני אומרת לה "נו נו נו" ואז אמרתי לה ששמעתי אתמול בשיחה עם תלמידה ואמה כל מיני דברים והאשמות, והשם שלה עלה יותר מדי מפי האמא והילדה, אז הילדה שאלה אותי "אני???" "אין מצב דינה" ככה אמרה. באותו זמן על השולחן שלי היתה תלמידה אחרת בשם ל שקישה לי את החדר, זה הכיתה שלי, אז ל אמרה לא: "את רואה למה את מדברת ככה עליה" ואז א היתה המומה ואמרתי לה "עזבי לא חשוב, הבעיה נפתרה" וזהו וחזרנו לשיעור. השיעור התנהל כרגיל. השאלה שלי היא: אם סטרתי לה כמו שהיא טוענת אז היו בכיתה עוד 17 תלמידים, וגם למה היא באה והתיישבה לידי לשמוע מה יש לי לומר? ילדה שסוטרים לה אמורה להיות המומה ואיך קרה ומה קרה. אבל דבר מזה לא קרה. היא התיישבה שוחחנו בנעימות, חזרה למקום שלה וזהו. זה המקרה שקרה לגבי העניין הזה.

ש. מי זאת הילדה הזאת ומתי זה קרה?

ת. הילדה שטוענת שסטרתי לה היא א... וזה קרה ביום שני האחרון בשיעור אנגלית. אני מורה לאנגלית. היא תלמידה שלי כבר מכיתה ז', אני הייתי מחנכת שלה. מערכת [ה]יחסים בינינו טובה כמו של מורה ותלמידה, לא של ברוגז, לא של מריבות. היא באה מספרת מה עשתה אחה"צ, מה עשתה בקיץ. לפעמים היא מספרת אפילו דברים שהיא לא מספרת לאמא שלה. חבר שלה ודברים כאלה.

...

ש. מה אם אני אומר לך שבידינו עדויות נוספות של תלמידים שאומרים שאכן סטרת לא ולא היה "ליטוף" כמו שאת אומרת?

ת. אז אני יכולה להגיד לך בשלוף 3-4 ילדים שיגידו לך שזה לא, יש לך תלמיד כמו ע... ים... נ... הם למשל יגידו לך שזה לא נכון, שלא סטרתי לה, אני לא מכה, אני לא מגיעה למצב הזה בכלל.

ש. למה ציינת דווקא את השמות של התלמידים האלה, איך את כל כך בטוחה שהם יתמכו בך?

ת. כי הם יושבים קרוב לא, אני יכולה לתת לך עוד הרבה, עוד אחרים, חוץ מהתלמידים שתמכו במה שהיא אמרה, שיגידו שזה לא היה סטירה אלא נגיעה רכה בפנים, ממש ככה (ת/26, גיליון 1 שורה 13 ואילך. הנאשמת לא מסרה שמות נוספים).

90. בהמשך נחקרה הנאשמת בעניין הטענות אודות התנהגותה הפרובוקטיבית בכיתה ושיחותיה על מין, והכחישה את הדברים. יחד עם זאת, במקום אחד סיפרה הנאשמת אודות בדיחות גסות שהתלמידים

מספרים בשיעוריה, כלהלן:

ש. האם את נוהגת לדבר על מין בכיתה עם התלמידים?

ת. ממש לא.

ש. בשום ורסיה, אף פעם?

ת. תראי הם יכולים לשבת ולדבר בדיחות גסות ביניהם אבל כשזה עובר את גבול

הטעם הטוב אני עוצרת אותם, אם זה כבר מגיע לכך שזה פוגע בילד אחר או עובר את גבול הטעם הטוב. אבל הם יכולים לשאול אותי שאלות אבל אני מסובבת את זה בצורה כזו שהיא לא תיחשב סקסיסטית או שהאווירה לא תהיה נעימה... (ת/26, גיליון 2 שורה 20 ואילך).

91. בשלב מאוחר יותר נשאלה הנאשמת אם היא נוהגת לומר לתלמידים ש"מי שמשטנקר את תמררי לו את החיים"; והשיבה:

ת. קודם כל, זה לא הסגנון דיבור שלי בכלל, אני לא מדברת ככה, אני לא מאיימת על ילדים, כל אחד יכול להגיד ולספר מה שהוא רוצה, הדבר היחידי שאני אומרת לתלמידים שלי: "אם אנחנו צוחקים, אנחנו צוחקים עם החבר בכיתה ולא על החבר לכיתה". ואני לא מסתירה שום דבר, אני בקשר טוב עם התלמידים ועם ההורים במשך כל השנה.

ש. התלמידים טוענים שאת "מאיימת" עליהם שיזהרו ולא יתעסקו איתך בהקשר הזה של "השטנקרות" ואף מזהירה עם האצבע קרוב לפניהם. מה את אומרת?

ת. אני לא מאיימת עליהם ולא מזהירה אותם, האווירה בכיתה היא אווירה הכי נוחה ואין לנו מה להסתיר כי אצלי בכיתה הם התלמידים היחידים שיכולים לאכול ולשתות באמצע השיעור, שיכולים לצאת לשירותים באמצע השיעור, וגם להשתמש באיפונים שלהם לצורך אפליקציה של המילונית והדבר היחידי שאני אומרת להם שמה שמותר אצלי זה רק פה אצלי "בכיתה של דינה" והם לא יכולים לעשות את אותם דברים אצל מורה אחרת, ולכן אני אומרת להם שיזהרו ולא ילכו להגיד שאצל המורה דינה כן אוכלים וכו'. כי 3 שעות אנגלית זה לא פשוט להחזיק ילדים עם בעלי (כנראה צ"ל "בעיות") קשב וריכוז וקשיים אחרים. אבל שוב אני מציינת, אני לא מאיימת עליהם בשום דרך ובשום "נו נו נו" (ת/26, גיליון 2 שורה 62 ואילך).

92. באשר לאירוע עם ר סיפרה הנאשמת כלהלן:

...זה היה ביום ראשון האחרון לפני שבוע בשיעור אנגלית (מדובר בטעות שכן האירוע עם ר היה ביום רביעי - ש.א.). לכל הכיתה ניתנה משימה, ר ועוד 4 תלמידים לא סיימו ונאמר להם להישאר בכיתה לסיים... שאר התלמידים התיישבו בכיתה, מי שסיים יצא החוצה, אני ישבתי בשולחן שלי, תוך כדי שאני בודקת לתלמידים עבודות שלהם. היא ככה התגנבה החוצה, קראתי בשם שלה שתחזור חזרה, היא חזרה וסירבה לעשות את המשימה. ביקשתי ממנה לשבת, יש פה עוד תלמידים שעושים את המשימה, ר אמרה "אני אאחר לשיעור שיש לי" אמרתי לה שאין לה

שיעור עכשיו...

היא צרחה "אני לא רוצה, אני לא יודעת" אמרתי לה "שבי בבקשה כמו שאר התלמידים ותעבדי." ואז היא קמה ואמרה "מי את חושבת שאת" "יאללה אני לא רוצה לעשות את העבודה הזאת" וקיללה אותי "כוס אמק", אמרתי לה: "ר שבי ותירגעי, זה עומד להיות לא טוב". אבל היא פשוט צעקה, הסתובבה והלכה מהכיתה. אני אישית לא נבהלת משום שאני מכירה את הסגנון דיבור שלה, היא גם בכיתת "עוצמה" - זו כיתה לילדים עם בעיות למידה, איחורים, חיסורים, בעיות משמעת קשות ביותר...

אז היא הלכה ואני המשכתי לשבת עם התלמידים שנשארו, כשהם סיימו את העבודה, לאחר 10 דקות לערך, הלכתי לחפש את ר, היא ישבה בחדר המזכירות, עם כל החברות, ביקשתי מכולם לצאת וניסיתי לתקשר איתה ברמה של "לא בצעקות". הגעתי למצב שאני מזמינה את אמא שלה לשיחה למחרת, עקב ההתנהגות שלה - הפרת סמכות מורה - זה נקרא אצלנו, ועקב הקללות. למחרת בשעה 12:00 היתה לי שיחה עם ר ואמא שלה ושאלתי אותה - את אמא שלה, כי היא גם מורה - איך מתנהגים אצלה בבי"ס במצב שמישהו מקלל כמו ר והיא אמרה שמשעים בחומרה ושאלתי אותה אם היא רוצה שאני אאמץ את זה גם פה. לאחר חילופי מילים, האם לא יכלה להשתלט על הילדה בשיחה והיא פרצה בבכי, ביקשתי מר לצאת ולתת לאמא להירגע. לאחר מכן היא חזרה וסיכמנו מערך חדש ללמידה שבו היא תוכל להישאר בכיתה ולקבל את התשומת לב והביטחון גם ממני בתור מורה. כאילו אמרנו "נפתח דף חדש". זו היתה בקשה ממני וגם מאמא שלה. כך היה למחרת היא נכנסה לכיתה והשיעור התנהל כרגיל.

ש. את נופפת מול עיניה עם האצבע ואמרת לה "תיזהרי ממני"?

ת. כשהיא צעקה "כוס אמק" אמרתי לה "תיזהרי, את במצב לא טוב", אבל במזכירות לא אמרתי לה דבר כזה. במזכירות היו בינינו חילופי דברים, היא צעקה והשתוללה, גם היתה שם מורה בשם יפעת ניפקר שהיתה נוכחת שם (ת/26, גיליון 3 שורה 29 ואילך).

93. הנאשמת עומתה עם דבריה של ל, שאמנם לא היתה תלמידת כיתה ט' אך גם כן נכחה בשיעור - כאמור, אפילו לפי דברי הנאשמת עצמה בתחילת ההודעה - כלהלן:

ש. התלמידה ל טוענת שהיא שמעה אותך אומרת דבר דומה לכלל הכיתה שבגלל שהם מלשינים יש לך אקדח גדול בתחת ואת תוציאי אותו ועשית תנועה עם היד כאילו יש לך אקדח. מה יש לך להגיד?

ת. ל לא בכיתה הזו בכלל של ר.

ש. אבל את מלמדת אותה?

ת. כן בשעות אחרות, אבל ממש לא אמרתי דבר כזה... ל היא חברה מאוד טובה של ר וא גם באותה חבורה. יש שם גם את מ. וה. הן כולן ילדות בעייתיות עם בעיות משמעת מאוד חמורות (ת/26, גיליון 4 שורה 41 ואילך).

94. לבסוף נשאלה הנאשמת על האירועים עם י, והשיבה כלהלן:

ש. התלמידים מספרים על תלמיד אחד ששאל אם הוא יכול לצאת להשתין באחד השיעורים ואת אמרת לו "אתה רוצה שאבוא להחזיק לך ת'ביצים"?

ת. כשאת אומרת תלמידים את מתכוונת לל שהיא אומרת את זה?

ש. לא, זה עדויות של כמה תלמידים שסיפרו זאת.

ת. המילה היחידה שאני אומרת לתלמיד שהוא רוצה להתפנות או לצאת לשירותים

זה "בהצלחה" ולא כל התיאורים הנלווים שעלו כאן (ת/26, גיליון 4 שורה 57 ואילך).

95. הודעה נוספת נגבתה מהנאשמת זמן ניכר לאחר מכן, ביום 21.1.14, על ידי החוקרת לזר (ת/21. להלן - ההודעה השנייה). בהודעה השנייה ציינה הנאשמת כי נחקרה "כמעט לפני שנתיים במשטרה ובבית הדין לעבודה" ורק לאחר מכן "ירד לה האסימון" והיא הבינה מה קרה. בין השאר אמרה הנאשמת:

החשידו אותי שסטרתי לאחת מהתלמידות שזה גם לא היה ולא נברא במיוחד שהחוקרת אמרה שמות של תלמידים שראו שאני כביכול עשיתי את הפעולה ואז אני עניתי שלא יכול להיות משום שהם לא היו בכיתה וזה לא השיעור שלהם ואין להם מה לחפש אצלי. מעבר לכך שהם שאלו את החברות שלה והם חמש בנות חברות מאוחדות שרק שתיים מהן למדו בשיעור הזה וביקשתי מהחוקרת שתשאל את כל ה-17 האחרים שזה קרה. עובדה שתלמידים ניגשו למנהלת ואמרו לה שהדבר הזה בכלל לא קרה. המנהלת לא העבירה את זה הלאה וזה לא נאמר בזמן החקירה. לאחר החקירה באותו ערב קיבלתי הודעת sms מאחת הבנות בשם ל... שהיום היא לומדת בתיכון והיא היתה תלמידה שלי לא באותה כיתה של התלמידה שאמרה שסטרתי לה והיא שלחה הודעה שב[ה] היא מתנצלת על מה שקרה (ת/21, שורה 17 ואילך. הכוונה היא למסרון ת/7, שתוכנו מצוטט בפסקה 37 דלעיל).

96. הגם שהנאשמת פתחה כאמור בטענה כי אירוע הסטירה "לא היה ולא נברא", הרי שלקראת סוף החקירה - עת נשאלה הנאשמת אם באירוע הסטירה ייתכן שליטפה את פניה של התלמידה באופן שהשתמע כסטירה - היא השיבה:

זה נכון, אני בהחלט נגעתי לה בפנים ואמרתי לה א מה קורה, הכל היה בעדינות... (ת/21, שורה 133).

97. באשר למוטיבציה להגשת התלונות נגדה טענה הנאשמת:

אני חושבת שיש... סוג של קבאה. אותן בנות או (כנראה חסר "יותר") מדויק שתי בנות שהתלוננו על פי מה שהחוקרת באותו הזמן אמרה ועוררו סערה בצורה כזו שאני לא מבינה למה היא גרמה לכזו סערה. לא סטרתי לה, היא תלמידה שהייתי מחנכת שלה שנתיים, תלמידה קשת למידה, היא היתה יושבת מול השולחן שלי, אילו תלמידים שקשה להם לקרוא אנגלית והם יושבים ליד שאני אוכל לגשת ולכן הייתי המומה משהיא אמרה שסטרתי לה ובמיוחד שאף אחד לא ראה את זה, לילדה קוראים א... (ת/21, שורה 39 ואילך).

98. בעניין האירוע עם ר שינתה הנאשמת את גרסתה. הנאשמת העצימה את חומרת התנהגותה של ר בכך שטענה שר גם העיפה שולחן במהלך האירוע, והוסיפה והלינה על כך שר לא הוענשה על ידי בית

הספר. עוד טענה הנאשמת כי "הסיפור" התחיל משום שהיא תפסה את חמשת הבנות מבריזות משיעוריה, הגם שלא מסרה פרטים בקשר להברזות נטענות אלה; וכדבריה:

...[ה]תלמידה השנייה שציינה החוקרת (ר - ש.א.), שבבית הספר היא קיל[ל]ה אותי "כוס אמא שלך" והעיפה את השולחן שביקשתי ממנה להישאר ולעשות את העבודה שהיא לא סיימה. לא נעשה דבר לאחר מכן, התקשרתי לאמא שלה ואמא שלה הגיעה והיא גם מורה ואמרתי לה מה היו עושים בבית הספר שלך, אם לך היו מתנהגים ככה, והיא אמרה בוודאי היו משעים וכו'...

לתלמידה קוראים ר... והבית ספר לא עשה דבר, לא השעה אותה ולא עשה דבר בקשר לשתי הבנות. כל הסיפור החל כשאני תפסתי אותן כל חמשת הבנות מבריזות מהשיעור שלי. אז אני לא כל כך זוכרת אבל אני חושבת שהיועצת התקשרה אליהן ותפסה אותן וזה היה סיפור הכיסוי שלהן...

הן הבריזו ונתפסו ועל מנת לחמוק מעונש אמרו שאני תקפתי ושאני התנהגתי בצורה לא נעימה לילדה ר... אני גם נזכרת שהיועצת התקשרה והחזירה אותן בזמן בית הספר וזה מה שגרם לפחד, ואת צריכה להבין שכיתה ט' זו כיתה חשובה ואסור להבריז והם היו ילדות עם בעיות. הן הגיעו למצב שהן לוקחות חברה נוספת ל לומר דברים ולהוסיף למרות שהיא לא בכיתה שלהן בכלל" (ת/21, שורה 43 ואילך).

99. באשר לאירועים עם י הכחישה הנאשמת לחלוטין את האמירה בדבר "החזקת הביצים". יחד עם זאת, בקשר לטענתו של י כי אמרה לו מספר פעמים שהוא גמד ושאביו שמן, אמרה הנאשמת:

אני אף פעם לא אמרתי לו שהוא גמד ושאבא שלו שמן ואני חייבת לציין... הוא ילד נמוך קומה ומצחיק שעבר וביקש העברה מהקבצה לרדת להקבצה ב' לקבוצה שלי בגלל שהוא יודע שאני מורה שעובדת על פי הליקויים שלו. התלמידים צוחקים על הגובה שלו ואני חייבת לציין שהוא מגיע להם עד לבטן וזה נזרק בכיתה על ידי תלמידים ולא על ידי. ולגבי האמירה [על] אבא שלו, הדבר לא נאמר אף פעם והוא רק ציין שלאבא שלו יש חנות למעדנים בכיכר המדינה ונזכרתי שקניתי שם כמה פעמים ואמרתי שהמקום טוב אבל לא נאמר שום דבר על החיצוניות שלו. הוא גם ילד מאוד חריף בלשון ואני חייבת להגיד שהוא לפעמים נעצר על ידי בכיתה שהוא חצה את הגבול כלפי תלמידים אחרים. אם נאמרו דברים בכיתה על ידי התלמידים הוא תמיד לקח את זה ברוח טובה וצחק ואני ידעתי לעצור את זה בזמן שהוא ידע להרגיש נוח... (ת/21, שורה 62 ואילך).

100. עוד יש לציין כי כאשר נשאלה הנאשמת אם אמרה לי ש"הפועל זונה", היא השיבה כי "כדי ליצור קשר במיוחד עם בנים אוהדים מושבעים של כדורגל אני אומרת שאני אוהדת קבוצה". בהמשך הודתה הנאשמת שאמירה כנ"ל אמנם נאמרה, אך לטענתה דווקא על ידי י (ת/21, שורה 81 ואילך). זאת, הגם שאין מחלוקת כי י הוא אוהד קבוצת הפועל.

לבסוף, כשנשאלה הנאשמת מדוע כזו כמות של תלמידים מספרים דברים דומים עליה, היא השיבה שלא מדובר בכמות תלמידים אלא בקבוצת בנות, וי שנסחב אחריהן, ש"החליטו בגלל שנתפסו על מעשה והחליטו פשוט לעשות יד אחת נגדי" (ת/21, שורה 146). הנאשמת הוסיפה: "כשפתחתי בפייסבוק וראיתי תמונה על ספסל יושבת אמל הור הבנתי שפה זה יד אחת שלהן ושל ההורים" (ת/21, שורה 152).

עיקר פרשת ההגנה:

101. מטעם ההגנה העידו הנאשמת עצמה וכן שורה ארוכה של עדים, לרבות החוקרים שלמה ולזה, שכאמור זומנו לחקירה נוספת במסגרת פרשת ההגנה. עדי ההגנה כללו שישה תלמידים ושני הורים לתלמידים ופרשת ההגנה התמשכה מאוד. עם זאת, יש להדגיש כי התמשכות פרשת ההגנה לא היתה בשל תקלה בהתנהלות ב"כ הנאשמת אלא בשל קשיים אובייקטיביים בזימון העדים, עד כדי צורך בהוצאת צווי הבאה.

102. להלן נתייחס לעיקר עדויות עדי ההגנה, תחילה לעדות הנאשמת וככלל כפי סדר שמיעת העדויות בבית המשפט. יש להעיר כי נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשמת להתחיל את פרשת ההגנה שלא בעדות הנאשמת אלא בעדות עדה אחרת, בשל אילוצים בזימון אותה עדה.

(1) עיקר עדות הנאשמת:

103. נוכח היקף הפרטים הרב בפרשה דנא, מטבע הדברים הוא שעדות הנאשמת התפרשה למחוזות שונים. בנסיבות אלה הדיון שלהלן ייערך בהתאם לאירועים הרלוואנטיים.

(א) האירוע עם ר:

104. בעניין האירוע עם ר חזרה הנאשמת, בחקירתה הראשית, על גרסתה בהודעותיה במשטרה, אך בשני שינויים מהותיים:

ראשית, הנאשמת טענה שבסוף השיחה, שנערכה לאחר האירוע בינה לבין ר ואמה (גב' מ), גב' מ איימה עליה שהדברים לא הסתיימו והיא עוד תשמע ממנה.

שנית, הנאשמת טענה כי דיווחה הן על האירוע עם ר והן על השיחה עם ר וגב' מ למנהלת (גב' שדיב) וליועצת (גב' גל).

105. וכדברי הנאשמת:

...ואז (במהלך השיחה - ש.א.) האם אמרה - החברה א... מספרת עלייך סיפורים, מה שאת עושה או לא עושה, ואני אמרתי בסדר אבל אנחנו מדבר[ים] על הבת שלך וזה לא לעניין עכשיו. בד"כ שיש אווירה לא טובה בשיחה, אני נוטה להפוך את השיחה ליותר נעימה, ושאלתי - מה את בעצם מבקשת. היא אמרה - אני רוצה לשבת ליד הדלת, ושאני אוכל לצאת אם יש לי כאבי ראש, היא התחילה לקחת ריטלין, אצלי בכיתה בד"כ יושבים בן, בת, בן, בת. אבל היא ביקשה לשבת ליד החברה שלה, א... ורשמתי את זה. בסיום השיחה האם אמרה זה עוד לא הסתיים, את עוד תשמעי ממני...

בד"כ בשעות הערב אני עושה סיכום של כל ענייני בית הספר. שלחתי מייל מפורט, גם במשוב בית הספר וגם מייל ליועצת רעות גל, ולמנהלת אפי (ר' בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 8 ואילך).

106. בעניין השינויים הנ"ל בגרסת הנאשמת יש לציין עוד את שני אלה:

ראשית, הנאשמת חזרה וטענה - הן בחקירה הראשית והן בחקירה שכנגד - כי גב' מ היא היא ה"יד המכוונת" מאחורי התלונות נגדה (ר' בפרוטוקול, עמ' 126 שורה 24 ואילך; עמ' 128 שורה 32 ואילך).

שנית, על מנת לבסס את טענותיה בעניין הדיווח למנהלת וליועצת צירפה הנאשמת מספר הודעות אימייל שלטענתה שלחה או קיבלה בנושא זה (ר' נ/15 עד נ/17, וכן נ/13 שהוגש במהלך חקירתה הנגדית של גב' גל). לא למותר אפוא לציין כי הודעות אימייל אלה לא צורפו ולא אוזכרו בהודעות הנאשמת, לרבות בהודעה השנייה שנגבתה כאמור לאחר חלוף זמן ניכר.

כמו כן יש לציין, כי הנאשמת הפנתה בעניין הודעות האימייל הנטענות גם לתדפיס נ/15. תדפיס זה נושא את הכותרת "**אפי המנהלת כתבה לדינה ביום האירוע**", כתובת מייל של פלוני דניאל אורצ'רד ותאריך 18.9.12 (למעלה משבוע לאחר אירוע הסטירה). לטענת הנאשמת מדובר בהודעת אימייל שהיא קיבלה מהמנהלת, והפרטים הנ"ל שבתדפיס נ/15 מקורם בכך ש"**אני העברתי את כל המיילים לבן זוג שלי, בשם דניאל, וזה תאריך ההעברה**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 119 שורה 22).

107. בחקירתה הנגדית התקשתה הנאשמת להסביר מדוע היא לא הזכירה את איומיה-הנטענים של גב' מ בחקירותיה במשטרה, כאשר כזכור כבר בהודעה הראשונה (ת/26) התייחסה הנאשמת בפרוטרוט לשיחה עם ר וגב' מ ואף טענה שהיא הסתיימה באקורד חיובי של סיכום אודות פתיחת "**דף חדש**" (לציטוט הדברים ר' בפסקה 92 דלעיל).

בתחילה השיבה הנאשמת לשאלות ב"כ המאשימה בקשר לשינוי זה בתשובות שלא ממין העניין (ר' בפרוטוקול, עמ' 128 שורה 18 ואילך); לאחר מכן טענה הנאשמת "**זה שלא ציינתי דבר אחד או אחר זה לא אומר שלא היה איום, כן היה איום**" (שם, עמ' 129 שורה 6); ולבסוף ציינה הנאשמת שבחקירה הראשונה לא ידעה על מה היא נחקרת ובחקירה השנייה לא היה בידיה כל חומר החקירה (שם, עמ' 130 שורה 11 ואילך).

108. בשלב זה שוב שינתה הנאשמת את גרסתה וטענה כי רק בדיעבד ולאחר עיון בחומר הראיות נודע לה שגב' מ איימה עליה; כלהלן:

ש. את לא צריכה לראות את כל חומר החקירה כדי לתכנן לעצמך את קו ההגנה... את כבר יודעת באותו הזמן שמ (גב' מ - ש.א.) איימה עליך.

ת. ממש לא ידעתי את זה, אפילו המקרה של ר לא עלה כ"כ... היא ביקשה לספר מה [ק]רה עם ר, זה הכל. לאחר שקיבלתי את כל הראיות והבנתי שהיא שלחה מכתבים ומה הם אומרים, ומסמכים שהורים אחרים הביאו לי מהאספות אז הבנתי... (ר' בפרוטוקול, עמ' 130 שורה 21 ואילך).

(ב) אירוע הסטירה:

109. בעוד שבהודעותיה במשטרה תיארה הנאשמת את אירוע הסטירה כאירוע שבו נגעה או ליטפה את א על פניה, בעדותה הראשית לפני טענה הנאשמת כי דובר בתנועה להעלאת הסנטר בלבד. הנאשמת טענה כי בשלב זה היא אמרה לא ש"הכל כבר הסתדר", הגם שלא פירטה מה הסתדר וכיצד; וכדבריה:

ביום שני בשעה השנייה, זו שעה של כיתת עוצמה, שבה התלמידים נכנסו לכיתה, ברגע שנכנסו לכיתה אני ישר הושבתי את ר... ליד הדלת, וביקשתי מא... שתשב לידה. לאחר מכן הגיעה א... לכיוון השולחן שלה, ועשיתי לה תנועה כזאת (מדגימה באצבע תנועת נו-נו-נו), היא שאלה אותי מה קרה, התיישבתי בשולחן שלי והיא הגיעה לשולחן שלי ושאלה אותי מה קרה, אז אמרתי לה שאתמול היתה לי שיחה עם ר... ואמא שלה, [ו]שהשם שלה הועלה בשיחה מספר

פעמים, ואני אומרת לה - אני לא מבינה מה השם שלך עלה, כי את בכלל לא היית באירוע, היא השפילה את המבט שלה למטה והרמתי לה]ה] את הסנטר עם היד, ואמרתי לה - הכל בסדר, זה כבר הסתדר. בשולחן לידי ישבה התלמידה ל... שהיא לא בכיתה הזו, והיא אמרה - היא פנתה לא, למה את מדברת ככה על דינה? היא חזרה למקום שלה והשיעור המשיך כרגיל.

כשנתבקשה הנאשמת להסביר מדוע הרימה לא את הסנטר היא הוסיפה:

בתחום ההתמצאות שלי אני יודעת איך לכוון את עצמי גם בתנועות, גם בדיבור, וקשר עין הוא דבר הכי חשוב עם תלמידים ולכן הרמתי את הסנטר שלה כדי שתסתכל לי בעיניים ותגיד לי איך זה יכול להיות, כי היא לא היתה באירוע הזה. הבנתי שהיא טע[ע]תה, שאין פה שום דבר, ולכן גם אמרתי לה, עזבי הכל הסתדר, אבל הקשר עין היה חשוב כדי להבהיר את השאלה - מה קורה א (ר' בפרוטוקול, עמ' 121 שורה 1 ואילך).

110. בהמשך טענה הנאשמת כי ל היתה בכיתה "בשניות הראשונות של השיעור, היא עזרה לי לקשט מהשיעור הקודם" (ר' בפרוטוקול, עמ' 121 שורה 22), אך שמ לא נכחה בו. הנאשמת הוסיפה וטענה כי י נכח בשיעור וכן ארבעת הבנים. לדבריה, ע (אחד מארבעת הבנים) הגיע אליה בשלב מאוחר יותר "ואמר לי שהיעצת התקשר[ה] לא... ואמרה לה לחזור בחזרה לבית הספר ואמרה שאת נתת לה סטירה. אמרתי לו אוקיי, בסדר, והמשכנו הלאה" (שם, עמ' 122 שורה 4 ואילך).

111. נוכח גרסת הנאשמת כי היא פנתה לא על רקע העובדה שגב' מ סיפרה לה על דברים ששמעה מא, ביקשה ב"כ המאשימה - בחקירה הנגדית - להבין מה אמרה גב' מ. ואולם, הנאשמת השיבה כי גב' מ לא ציינה פרטים של ממש והוסיפה כי היא עצרה אותה מיד שכן השיחה היתה על ר ולא על א. בהמשך השיבה הנאשמת:

ש. היא (גב' מ - ש.א.) לא אמרה לך איזה דברים היא שמעה מא. את בטוחה?
ת. לא פירטה, לא שזכור לי, אני לא זוכרת שצינתי את זה, אם תובילי אותי אני אגיד לך.
ש. אז על מה היה לך להגיד לא השם שלך עלה יותר מדי פעמים בפה של אמה של ר?
ת. כי היא אמרה, א אמרה וא אמרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 131 שורה 17 ואילך. לשאלה נוספת בעניין הוסיפה הנאשמת והשיבה: "א, א, וא, וא. היא אמרה א... מספרת סיפורים...").

112. ב"כ המאשימה שאלה את הנאשמת מדוע לדבריה עשתה לא תנועת "נו-נו-נו", המלמדת לכאורה על כעס, והנאשמת השיבה: "ראשית אני לא כעסתי... התנועה הזו היא לא של כעס אלא של סגנון שובבות שהיא דיברה דברים, היא גם לא היתה באירוע ולכן אין שום סיבה שהשם שלה יעלה ולכעוס עליה". כשנשאלה הנאשמת מדוע אם כך פנתה לא היא הוסיפה: "כי אם היום היא עשתה את זה לי היא יכולה לעשות את זה גם למורות אחרות, ואין סיבה שהשם שלה יעלה באירוע שהיא לא נכחה בו". בהמשך הדברים ציינה הנאשמת כי היא אמרה לא מה שאמרה "כדי שהיא תבין שהיא לא היתה באירוע ולכן היא לא צריכה לדבר מאחורי הגב..." (ר' בפרוטוקול,

עמ' 132 שורה 6 ואילך).

(ג) האירועים עם י'

113. בחקירה הראשית בחרה הנאשמת שלא להתייחס לאירועים עם י' וכשהתבקשה לספר עליו טענה כי י' "הפך עולמות בשביל להגיע להקבצה שלי כי הוא לא צלח בהקבצה א', צריך אישור של הורים". בהמשך הוסיפה הנאשמת ואמרה כי י' "הוא ילד קטן קומה, לא כמו שהוא נראה היום, לקח זריקות גדילה, ולכן הוא היה אחד מהחברה, צחקו איתו על הדברים האלה אבל לא עליו, הוא היה בסדר גמור עם זה כל הזמן, ותמיד ידעתי לעצור את העניינים בכיתה כשהיה צריך. הוא סיפר שהוא אוכל כמה ארוחות ביום, שהוא אוכל מעט, על העיסוקים שלו, שהו[א] אוהב לרכב על סקייטבורד, הוא היה די צריך להיות תמיד בין החברה..." (ר' בפרוטוקול, עמ' 125 שורה 29 ואילך).

114. בחקירה הנגדית אישרה הנאשמת כי י' אינו חלק מ"חבורת הבנות", אך הוסיפה וטענה כי רואה הן "הבנות המובילות" ו"הן ידעו איך להכניס אותו יפה מאוד לסיפור" (ר' בפרוטוקול, עמ' 138 שורה 7). עם זאת, והגם שלגרסתה י' "הוכנס" כאמור "לסיפור", הרי כשב"כ המאשימה הטיחה בנאשמת את הטענה בדבר האמירה על "החזקת הביצים", הנאשמת השיבה שהדברים כלל לא נאמרו והתובעת מטעה אותה; וכדבריה: "אף אחד לא אמר את זה עדיין ולא פה נאמר... את הטעית אותי בפעם שעברה שלוש פעמים" (שם, עמ' 139 שורה 1 ואילך). גם כשנשאלה מה תגובתה לטענות י' כי הכתה אותו בסרגל או בעט השיבה הנאשמת: "בעדות שלו פה הוא ב[כ]לל לא זכר מה היה" (שם, עמ' 140 שורה 6).

115. עוד יש לציין כי כשנתבקשה הנאשמת להגיב לטענות י' - שסיפר כי הנאשמת אמרה בכיתה שאביו שמן - היא השיבה: "בחיים לא ראיתי את אבא שלו, למרות שהוא טוען אחרת. לא נאמרו דברים על הוריו. לא היה לזה מקום" (ר' בפרוטוקול, עמ' 138 שורה 28).

(2) עיקר עדות גב' ו' י'

116. גב' י', אמו של ד, זומנה כעדת הגנה. בעדותה לפני הכחישה גב' י' כי היא הגיעה לבית הספר לצורך בירור כלשהו בעקבות אירוע בו השליכה הנאשמת בקבוק על ד "בביצים". עוד נשאלה גב' י':

ש. **אם היה אירוע כזה, האם סביר שד היה מספר לכם עליו?**

ת. **(העדה מושכת בכתפיה), לא יודעת, ד יכול לעשות כל מיני דברים, והוא מפרש**

איך שהוא רוצה. הוא מעולם לא סיפר לי על אירוע כזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 116 שורה 26 ואילך).

(3) עיקר עדויות ארבעת הבנים:

117. ארבעת הבנים - שכולם היו תלמידי כיתה ט'7 במועד אירוע הסטירה - זומנו כעדי הגנה. כזכור, ארבעת הבנים אוזכרו בהודעת גב' שדיב כמי שהגיעו אליה ביום אירוע הסטירה ו"טענו שזה לא פייר מה הבנות עושות לדינה, שזו לא היתה סטירה שזה היה טפיחה על הלחי" (לציטוט המלא ר' עמוד 29

בפסקה 45 (דלעיל). להלן נתייחס לעיקר עדויותיהם.

(א) עיקר עדותו של ים:

118. ים התייצב לעדות רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה. צו ההבאה הוצא לבקשת ב"כ הנאשמת, אשר ציין בבקשתו כי ים סירב לחתום על ההזמנה ואמר לסניגור שלא יזמין אותו לעדות כי הוא יגיד שאינו זוכר כלום וכך יהיה גם עם ע (ר' בבקשה מס' 12).

119. במהלך עדותו לפניי אישר ים כי הוא אמנם סירב לקבל את ההזמנה מהסניגור, אך הכחיש שאמר כי יגיד בעדותו שאינו זוכר כלום; וכדבריו:

לא, לא. אני זוכר שדיברתי עם ילדים מהכיתה הם סיפרו לי שהיו בעדות ושהם סיפרו את האמת שהם לא זכרו כלום, אבל אני לא אמרתי לך דבר כזה אי פעם, אם הייתי אומר לך דבר כזה אני לא [י]ודע מה עבר עליי. אני יודע שאמרתי לך שאני לא רוצה להעיד בבית משפט, זה מקום שלא נוח לי בו. זה יוצא שאני יוצא נגד מורה שאני מאו[ד] מעריך (ר' בפרוטוקול, עמ' 145 שורה 3 ואילך).

120. באשר לאירוע הסטירה עצמו שאל ב"כ הנאשמת את ים מדוע ארבעת הבנים הלכו לאחר האירוע למנהלת, וים השיב:

ת. לא יודע, אני זוכר שהייתי בכיתה של דינה בחדר הקבוע שלה, למדנו אנגלית הכל היה בסדר, דינה וא דיברו, היה איזה ריב, הם דיברו ביניהן בלחש, אני לא זוכר בדיוק מה קרה כי זה קרה לפני המון זמן, באמת לא זוכר, וזהו. אני זוכר שהם רבו, א יצאה מהחדר, החבורה של א שזה כמה חברות הכי טובות שלה יצאו אחריה, לא זוכר מה נאמר בדיוק. זהו.

ש. זה אירוע של פעם בחיים.

ת. אני זוכר את מהלך האירועים, שהייתי בחדר של דינה, למדנו, א יצאה, השיעור הסתיים, הבנו שא עשתה שם משהו, לא י[נ]דעים בדיוק מה היה, הכל לא היה ברור, הבנו שמשהו קורה, דינה היא מורה נפלאה, היא עזרה להרבה תלמידים ובמיוחד לי אישית, ורצינו ללכת להגן עליה אז הלכנו לחדר של אפי (ר' בפרוטוקול, עמ' 143 שורה 18 ואילך).

121. ב"כ הנאשמת שאל את ים אם הוא זוכר עוד אירוע חריג בשיעור והלה השיב "לא זכור לי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 144 שורה 2). בחקירה הנגדית אישר ים כי לא היה שייך לחבורת הבנות של א ומ ואף ציין שי "היה רב איתן" (שם, עמ' 145 שורה 16). עוד סיפר ים, כי אצל המנהלת ע היה ה"דובר הראשי", שכן הוא כריזמטי ותמיד מדבר בשביל כולם (שם, שורה 29 ואילך).

122. בהמשך הדברים נשאל ים והשיב:

ש. אתה זוכר שראית את אותו אירוע של מכה על הלחי?

ת. לא. לא זוכר.

ש. אז על סמך מה אמרת את זה אצל המנהלת?

ת. **תשמעי, אז זכרתי כי זה היה כמה רגעים אחרי זה, אבל עכשיו אני לא זוכר. נפגשנו עם אפי באותו היום. כרגע מה שאמרתי אז לדעתי זה אמת, לא היתה לי סיבה לשקר. אין לי סיבה לשקר וזהו** (ר' בפרוטוקול, עמ' 146 שורה 11 ואילך).

123. ים נשאל מדוע, במסרון שכתב לב"כ הנאשמת ושהוצג בחקירתו, הוא ציין בין השאר כי "לא יוכל לשקר" בבית המשפט (ר' המסרון נ/24). ים השיב כי אינו יודע איך הדברים מתנהלים בבית המשפט ואינו יודע מה אנשים מצפים ממנו ולכן כתב לסניגור מה שכתב (ר' בפרוטוקול, עמ' 146 שורה 17 ואילך).

(ב) עיקר עדותו של ע:

124. ב"כ הנאשמת הפנה את ע לאמור בהודעתה של המנהלת, גב' שדיב, וע סיפר:

מה שקרה באותו שיעור היה לנו שיעור אנגלית, למדנו, ומה שקרה זה שהיתה עבודה אישית כל אחד עבד בעצמו ודינה קראה לילדים לבדוק מה הם עושים, לראות מה ההתקדמות שלהם בשיעור והיא הגיעה לא וא לא עשתה כלום, דיברה כל השיעור, ודינה אמרה לה "תתעוררי" בקטע אימהי, אוהב. וא היתה עצבנית, לא יודע ממה, ופירשה את זה בקטע של מכות וכל מיני כאלה. זה היה הכי אימהי בעולם (העד מסמן יד על הלחי) (ר' בפרוטוקול, עמ' 148 שורה 8 ואילך).

125. בחקירה הנגדית שאלה ב"כ המאשימה את ע על דברי המנהלת, שלפיהם ארבעת הבנים סיפרו על טפיחה על הלחי, וע השיב:

יכול להיות שהיתה טפיחה כזאתי, בקטע אימהי, אבל אני לא זוכר. אם אמרתי באותה הפעם את הדברים האלה אז אני עומד מאחורי הדברים האלה כי מן הסתם אפי (המנהלת - ש.א.) לא תמציא דברים, אבל שוב - אני לא זוכר (ר' בפרוטוקול, עמ' 150 שורה 20 ואילך).

126. באשר לאירוע עם ר - ובאופן ספציפי הקללה כלפי הנאשמת - לא זכר ע את הפרטים, אך עמד על כך שהיה מדובר באותו האירוע, כלומר, שהאירוע עם ר ואירוע הסטירה היו בעצם אירוע אחד (ר' בפרוטוקול, עמ' 148 שורה 30 ואילך (חקירה ראשית); ועמ' 150 שורה 15 (חקירה נגדית)).

127. ב"כ הנאשמת הטיח בע כי היתה סיטואציה - מספר חודשים לפני מועד עדותו בבית המשפט - שבה א סיפרה לו על זימונה לעדות בבית המשפט ואז הוא (ע) אמר לה "די, תפסיקי עם זה תפסו אותך בשקרים". ואולם, ע הכחיש טענות אלה. ע אמר: "דיברנו בכיתה על זה שיש משפט, אמרתי להם שאני מזומן, אבל לא יותר מזה".

בהמשך הכחיש ע ספציפית את הדברים הנטענים הנ"ל, וציין: "לא, לא דיברתי איתה על זה, היא עדיין היתה בכיתה שלי ואני מכבד אותה בתור בן אדם ולא מחפש לריב איתה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 149 שורה 25 ואילך).

(ג) עיקר עדותו של ת:

128. ב"כ הנאשמת הקריא לת את מה שמסרה גב' שדיב בעניין הדברים שאמרו לה ארבעת הבנים והוא

אישר את נכונותם (ר' בפרוטוקול, עמ' 156 שורה 15). ב"כ הנאשמת שאל את ת "איך ידעתם שהם יחליטו להתנקם בה". ת השיב "לא היתה סיבה אחרת" אך הוסיף, "אני אישית לא שמעתי שאמרו ספציפית ללכת לנקום" (שם, שורה 29 ואילך).

129. גם ת, כמו ע, עירב בין אירוע הסטירה לבין האירוע עם ר, ותיארם כאירוע אחד. וכדבריו בחקירתו הנגדית:

ש. אתה יכול לתאר מה אתה זוכר מאותו שיעור, מה היה בין דינה לא.

ת. היה שיעור רגיל, דינה ור רבו ביניהן.

ש. דינה ור רבו?

ת. כן.

ש. אז איך א קשורה לאירוע?

ת. כי היא גם התחילה לריב, הן קשורות. כל זה היה באותו שיעור. זה היה לפני שנתיים אני לא זוכר ממש. אני זוכר רק שהן רבו. הכוונה לר וא רבו עם דינה (ר' בפרוטוקול, עמ' 157 שורה 7 ואילך).

130. ת נשאל את היו תלמידים שלא מהכיתה (ט'7) שנכחו בשיעור המדובר, השיב: "לא נראה לי" וכך גם השיב כשנשאל אם ל נכחה בשיעור. ואולם, ת השיב בחיוב לשאלות זהות אודות מ וא, שכזכור שתיהן לא היו תלמידות בכיתה ט'7 (ר' בפרוטוקול, עמ' 157 שורה 25 ואילך).

(ד) עיקר עדותו של נ:

131. ב"כ הנאשמת שאל את נ אם זכור לו האירוע בכיתה ט'7 שבמסגרתו א טענה שהנאשמת נתנה לה סטירה, והשיב:

ת. לא. זכור לי שהיה אירוע כזה אבל זה לא היה סטירה.

ש. ספר לנו מה אתה זוכר על האירוע הזה.

ת. את האמת אני לא כזה זוכר, אני פשוט זוכר את המקרה העיקרי שא טוענת שזו היתה סטירה וזה לא היה כאילו סטירה, זה היה סוג של כמו משהו אימהי כזה.

ש. היית בכיתה?

ת. כן, נכחתי באירוע.

ש. זכורה לך התגובה של א למשהו האימהי הזה?

ת. היא לקחה את זה למקום קיצוני כי אני חושב שהיא היתה עצבנית על דינה כי היא השאירה אותה בכיתה, כי היא לא עשתה עבודה או משהו כזה. גם ר וגם א היו באותו זה... גם כי את ר היא השאירה.

...

ש. העידה פה בבית המשפט מנהלת בית הספר... היא סיפרה במשטרה שאחרי שא

ור באו לספר לה שדינה נתנה לה סטירה, "לאחר כמה דקות הגיעה לחדרי קבוצת בניים..." (מצטט) - זכור לך הקטע שהלכתם ארבעתכם לאפי ואמרתם לה את זה?

ת. כן.

ש. זכור לך מה קרה שגרם לכם ללכת לאפי ולספר לה את זה?

ת. כי ידענו מה האמת, נכחנו חלקנו שם, לפי מה שזכור לי, לא זוכר אם כולנו היינו, מי היה באותה סיטואציה, אבל זוכר שאני הייתי וזה לא איך שהבנות עשו מזה, הן עשו מזה יותר מדי טרגדיה (ר' בפרוטוקול, עמ' 158 שורה 25 ואילך).

132. נ אישר את נכונות מספר הטלפון שלו, כמופיע במזכר ת/20 שערך החוקר שלמה. נ נשאל על ידי ב"כ המאשימה אודות שיחת הטלפון עם החוקר וציין שלא זכור לו ששוחח עם השוטר, אך הוסיף כי "יכול להיות שדיברתי איתו". נ אף אישר - כפי שנכתב במזכר ת/20 - כי היה מאושפז במשך שבועיים, הגם שהוסיף "אבל זה היה לפני האירוע" (ר' בפרוטוקול, עמ' 160, שורה 27 ואילך).

133. כשנשאל נ, בחקירה הנגדית, מה היתה הסיטואציה בעניין אירוע הסטירה, הוא דיבר שוב על "ליטוף אימהי מתוך דאגה" והוסיף כי דובר בליטוף ב"אזור הלחי" (שם, עמ' 161 שורה 9 ואילך). יחד עם זאת, גם נ טען שאירוע הסטירה והאירוע עם ר היו אירוע אחד, וכשהטיחה בו ב"כ המאשימה כי הוא עושה "סלט" משני אירועים שונים לגמרי, נ השיב: "אני אומר לך את מה שזכור לי" (שם, עמ' 162 שורה 13). לבסוף, כשנשאל נ על מה שוחח עם ע לפני עדותו ואם השניים הזכירו אחד לשני מה היה, הוא השיב: "כן, דיברנו על הסיטואציה כאילו" (שם, עמ' 162 שורה 21).

(4) עיקר עדותה של א:

134. בתקופה הרלוואנטית לאירוע הסטירה למדה א בכיתה ט'2 בבית הספר. א סיפרה כי היא למדה אנגלית אצל הנאשמת, שהיתה אוזן קשבת לכל צרותיה. עוד הבהירה, כי השיעורים של הנאשמת היו יוצאי דופן בכך שהנאשמת אפשרה אכילה ודיבורים בטלפון, והוסיפה כי "דינה אמרה לנו תמיד שמה שקורה אצלה בשיעור לא צריך לרוץ ולספר לכל המורים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 152 שורה 29).

135. בחקירה הראשית הסבירה א את הנסיבות בהן לטענתה נכחה בכיתה של הנאשמת בעת אירוע הסטירה - הגם שכאמור לא היתה תלמידה בכיתה ט'7 - כלהלן:

ת. כן. נכחתי בכיתה. אצל דינה אני הייתי מגיעה הרבה גם בזמן הפסקות וגם בזמן שיעורים, היא היתה אוזן קשבת בשבילי, באותו השיעור נכנסתי כדי לשוחח אית[ה] והיא אמרה לי שאני יכולה להישאר. היא היתה אומרת שאפשר לבוא לבקר לחמש או עשר דקות ואז ללכת כי השיעור צריך להתנהל, אבל היא ידעה מה קרה אצלי בבית באותה התקופה, ודינה היתה פה כדי להקשיב לי.

ש. את זוכרת מה קרה בשיעור הזה שהיית בו?

ת. כן, במהלך השיעור היה ויכוח בין דינה לא וא התקרבה לשולחן של דינה ודינה הרימה לה את הסנטר ואמרה לה "הכל בסדר" לא היתה שום סטירה או אלימות פיזית או מילולית.

- ש. אני עוד לא שאלתי אם היתה סטירה, זה סיפור יד[ו]ע שאת מדברת עליו?**
- ת. כן, ראיתי תנועה של אצבע על הסנטר (מדגימה) (ר' בפרוטוקול, עמ' 151 שורה 11 ואילך).**
136. עוד סיפרה א, בחקירתה הראשית, כי לאחר השיעור ירדה ל"מחששה" ולאחר חמש דקות הגיעו ר וא, שסיפרו שכבר הספיקו להיות אצל מורה בשם אה ולספר לה שהנאשמת "העיפה סטירה" לא במהלך השיעור. א טענה שאמרה שזה לא קרה והתווכחה איתן, ועוד הוסיפה כי בהמשך אה - שהיתה המחנכת שלה - שאלה אותה אם בשיעור הקודם היתה אצל הנאשמת, שכן "היא יודעת שאני הולכת לדינה". לדברי א, "היא אמרה לי שא ניגשה אליה ואמרה לה שדינה העיפה לה סטירה במהלך השיעור. ואז אמרתי לה שזה לא קרה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 152 שורה 4 ואילך).
137. בחקירה הנגדית תיארה א את אירוע הסטירה כלהלן:
- ת. אמא של ר אמרה איזה משהו על דינה ואז בשיעור היא דינה אמרה לה למה את מוציאה את השם שלי סתם ואז דינה הרימה לה את הסנטר ואמרה לה "[ה]כל בסדר". א ניגשה לדינה, לשולחן שלה, אחרי שהיא אמרה לה את המשפט הזה. אני מסבירה שוב, א ניגשה לדינה ודינה אמרה לא, למה את מוציאה את השם שלי מהפה שלך סתם, אני לא זוכרת לשאלתך למה א ניגשה אליה ואז היא אמרה לה "הכל בסדר" ואז א חזרה למקום.**
- ש. ולפני זה היא עשתה לה תנועה של "נו נו נו" עם היד?**
- ת. לא.**
- ש. את בטוחה שלא?**
- ת. בטוחה במאה אחוז, לא ראיתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 153 שורה 25 ואילך).**
138. עוד סיפרה א כי ראתה שהוזמנה משטרה, אך "לא לקחו אותי לדבר". כשנשאלה א אם ידעה שהוגשו תלונות השיבה "לא, כי בתקופה הזו לא הייתי באה לבית הספר" ולאחר מכן טענה "זה קרה כמה ימים אחרי זה. אני ראיתי כמה ימים אחרי זה שבאה משטרה לחקור לגבי האירוע של הסטירה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 154 שורה 2 ואילך).
139. ב"כ המאשימה שאלה את א מדוע לא מסרה לשוטרים או למנהלת שהיא היתה בכיתה ולא קרה דבר, והיא השיבה:
- ת. לא שאלו אותי ולא ידעו שהייתי בכיתה.**
- ש. אף אחד לא ראה אותך בכיתה?**
- ת. ראו אותי [ב]כיתה, אבל אפי המנהלת לא ידעה שהייתי בכיתה ולכן היא לא זימנה אותי לחדר שלה לדבר.**
- ש. אז למה אף אחד לא נתן את השם שלך? אף עד וגם לא הנאשמת.**
- ת. לא יודעת למה, למה שהיא תיתן את השם שלי אם זה לא קרה? אני אומרת את האמת (ר' בפרוטוקול, עמ' 154 שורה 13 ואילך).**

(5) עיקר עדותה של חן:

140. בתקופה הרלוואנטית לאירוע הסטירה היתה חן תלמידה בכיתה ט'1. לא נטען כי חן נכחה באירוע הסטירה והיא זומנה לעדות, מטעם ההגנה, על מנת להעיד אירוע שאירע לדבריה זמן ניכר לאחר אירוע הסטירה ורק מספר חודשים בטרם עדותה בבית המשפט. לדברי חן:

ישבנו בכיתה (כבר בבית הספר התיכון - ש.א.), בהפסקה, הנושא של דינה עלה על הפרק וע סיפר שזימנו אותו להעיד או משהו אז הוא אמר את כל הדברים האלה ואז א גם התחילה לדבר, ואז ע אמר - תפסיקי עם זה, תפסו אותך על השקר, ואז היא עשתה לו עם היד ואמרה - גם ככה שכחו מזה. הייתי שם ושמעתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 166 שורה 1 ואילך).

141. חן חזרה על הדברים גם בחקירתה הנגדית, תוך שאמרה כי ע סיפר שהתקשר אליו "מישהו מהמשטרה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 166 שורה 29 ואילך). ב"כ הנאשמת אמר לחן, בחקירה החוזרת, כי לו היא סיפרה שהדברים היו בקשר לזימון לעדות בבית המשפט, אך חן שבה וטענה ש"היה טלפון מהמשטרה" והוסיפה שאינה זוכרת את הפרטים (שם, עמ' 167 שורה 15 ואילך).

(6) עיקר עדותו של מר עודד רון:

142. מר רון - הורה לתלמידה נוספת בכיתה ט'7 בתקופה הרלוואנטית - העיד לפניי לאחר שהוצא נגדו צו הבאה נוכח טענות ב"כ הנאשמת כי מדובר בעד חיוני להגנה המתחמק ממתן עדות ואינו מתייצב בבית המשפט חרף זימון כדין (ר' בפרוטוקול, עמ' 169-170).

143. מר רון אישר כי ביום 21.9.12 הוא שלח מכתב למנהלת גב' שדיב (המכתב הוגש וסומן נ/25). במכתב צוין כי בעקבות ה"דיון הקשה" באסיפת ההורים האחרונה, בנוגע לנאשמת, מר רון מבקש לפרט את הידוע לו בעניין. מר רון פותח את המכתב באמירה כי "התקשורת של המורה עם התלמידים מתנהלת באופן חף מגבולות, לרבות ניבולי פה, הומור גס וסגנון משתלח", מפרט בהמשך התבטאויות גסות של הנאשמת בעניינו של י ומוסיף כי הנאשמת נתנה לא "סטירה קלה בלחי".

144. עוד כתב מר רון, במכתב, כלהלן:

...כפי הנראה המורה (הנאשמת - ש.א.) היא מסוג הסחבקיות, שאבדה שליטה על הלשון והידיים שלה, על רקע בעיות אישיות משלה ואינפנטיליות חמורה. חלק מהילדים חשים חיבה כלפיה, יש להם הרבה צחוקים בוטים איתה.

...

בשבוע שעבר ביקרו אצלי ארבע בנות. לשאלתי על המורה דינה, ענו חד משמעית כולן : "פרחה!!!" שאלתי גם לגבי לימודים והם ענו שהיא כלל לא מלמדת. מדאיג מאוד שהגברת שורדת שנים במערכת... (ר' נ/25).

145. ב"כ הנאשמת שב ושאל את מר רון מי הן ארבע הבנות המוזכרות במכתבו, אך הלה ענה שאינו זוכר. יוטעם בהקשר זה, כי ב"כ הנאשמת שאל את מר רון אם מדובר במי מחמשת הבנות ר, א, א, מ ול. מר רון השיב: "אלה לא הבנות שהיו אצלי בבית. אף אחת מהן לא חברה קרובה של הבת שלי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 177 שורה 9).

מר רון הכחיש מפורשות כי נוצרה קנוניה נגד הנאשמת והוסיף כי אם היה לו "שמץ של תחושה של קנוניה" הוא היה הראשון לחזור בו מהדברים שכתב (שם עמ' 179 שורה 7 ושורה 22).

(7) עיקר עדויות השוטרים שזומנו מטעם ההגנה:

146. במסגרת פרשת ההגנה העידו ארבעה שוטרים. כאמור, החוקרים שלמה ולזר זומנו בשנית לעדות, באישור בית המשפט, ולעדויותיהם כבר התייחסנו במסגרת הדיון בפרשת התביעה. להלן נתייחס לעדויותיהם של שני השוטרים הנוספים.

(א) עיקר עדותו של פקד דן ארצי:

147. פקד ארצי שימש, בתקופה הרלוואנטית לאירוע הסטירה, כקצין אלמ"ב בתחנת גלילות. ביום 10.12.12 הופיע פקד ארצי בדיון שנערך בפני כב' השופט צ' קאפח בבית המשפט המחוזי בתל-א (ע"ח 58639-11-12 לז"ר נ' מדינת ישראל ואח'). דובר בערר שהגיש עיתונאי על החלטה, שניתנה בזמנו בשלב החקירה, בדבר איסור פרסום. בפרוטוקול הדיון בערר נרשם מפי פקד ארצי: "יש ראיות לכאורה לעבירת התקיפה בלבד. אנו מתכוונים להעביר את התיק למדור תביעות לשם הגשת כתב אישום" (ר' בהעתק פרוטוקול הדיון וההחלטה, נ/11).

148. כב' השופט קאפח דחה את הערר. בהחלטתו ציין כב' השופט קאפח, בין השאר, כי "החקירה המשטרית ניקתה את המשיבה בכל הקשור לעבירות המוסר. מנגד, אני שומע מפי קצין המשטרה כי התיק יועבר למדור תביעות על מנת לשקול הגשת כתב אישום בגין עבירת תקיפה סתם. כתוצר לוואי מהחלטת המשטרה באשר לגניזת תיק החקירה בעבירות החמורות, הוחזרה המורה לתפקידה..." (ר' נ/11).

149. בעדותו לפני הבהיר פקד ארצי כי חלקו בפרשה דנא התמצה בהופעה הנ"ל ותו לא. את פרטי הדיון לא היה פקד ארצי יכול לזכור, אף לאחר עיון בתיק החקירה, וכך גם - בתשובה לשאלות ב"כ הנאשמת - מה הונח בפני כב' השופט במהלך אותו הדיון או באיזה חומר עיין (ר' בפרוטוקול, עמ' 164-165).

(ב) עיקר עדותו של רב-פקד אייל פאר:

150. רפ"ק פאר שירת, בתקופה הרלוואנטית לאירוע הסטירה, כקצין אח"מ בתחנת גלילות. מתוקף תפקידו זה היה רפ"ק פאר אחראי על כל החקירות שהתנהלו בתחנה, לרבות בפרשה דנא.

151. רפ"ק פאר נשאל על ידי ב"כ הנאשמת אם בשלב כלשהו היתה החלטה של המשטרה לגנוז את התיק, והשיב - לאחר שעייין בתיק - כי "מדובר בעבירות בסמכות של פרקליטות ואני יכול להעביר את התיק לעיונם. בהמשך קיבלנו הנחיות להמשך חקירה. המשטרה לא מחליטה בתיקים כאלה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 172 שורה 26).

עוד שאל ב"כ הנאשמת אם בשלב מסוים הוחלט לא לחקור יותר בחשדות ל"עבירות מוסר". רפ"ק פאר השיב כי לטעמו היה "באיזשהו שלב" חוסר ראיות לגבי "העבירות הפליליות", אך הפרקליטות לא קיבלה את דעתו והוא ביצע את הנחיותיה. רפ"ק פאר הוסיף וציין כי: "היה קושי לזמן עדים וההורים חלקם לא הסכימו

שהילדים יהיו מעורבים ולכן זה התנהל הרבה זמן" (ר' בפרוטוקול, עמ' 173 שורה 2 ואילך).

152. באשר לשאלה מדוע לא נחקרו ארבעת הבנים השיב רפ"ק פאר כי למיטב זכרונו נעשו ניסיונות לאתרים. בתשובה לשאלה נוספת, מדוע ניסיונות אלה נעשו רק זמן רב לאחר אירוע הסטירה, השיב רפ"ק פאר: **"לקחנו את זה (את החקירה - ש.א.) בשיא הרצינות וחקרנו 24 שעות את רוב המעורבים וחקרנו כמעט את כולם. לכן חלק מההודעות בכתב יד. אני לא זוכר מי נחקר באיזה שלב. היו המון מעורבים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 174 שורה 13 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

(1) המישור העובדתי:

153. לאחר ששמעתי את עדויות עדי התביעה ועדי ההגנה שהעידו לפניי, והתרשמתי מעדויות אלה, אני מעדיף - ככלל ובכפוף לאמור להלן - את עדויות עדי המאשימה על פני עדויות עדי ההגנה.

יאמר מיד, כי בסופו של דבר הסתבר שרוב רובן של עדויות ההגנה אינן ניצבות בסתירה של ממש לראיות התביעה המהותיות, כך שיש לסייג את הקביעה הנ"ל בהתאם. בנוסף יש להדגיש, כי ההכרעה האמורה - בדבר העדפת עדויות עדי המאשימה - אינה הכרעה המבוססת על ההתרשמויות מן העדויות גרידא, אלא הינה הכרעה המיוסדת על מכלול רחב של שיקולים לרבות ההשתלבות בין העדויות השונות; והכל כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

154. אכן, מדובר בתיק מרובה-עדים ועל כן, מטבע הדברים, התמונה המתקבלת מזוויות המבט השונות של העדים השונים עשויה להיחזות לעיתים כמעין "רשומון", אשר אינו מאפשר להבין את הסיטואציה העובדתית לאשורה (Rashomon - כשם סרטו של הבמאי היפני הנודע Akira Kurosawa).

בנוסף, מדובר בתיק בו רוב העדים היו צעירים מאוד בעת קרות האירועים, על כל הקשיים המיוחדים הכרוכים ונובעים מכך. אף נכון אני לקבל בהקשר זה, במידה מסוימת, את טענות ב"כ הנאשמת אודות קיומם של אינטרסים שונים הנובעים מחברויות בכיתה, או מעין פוליטיקה-כיתתית של "בנות" מול "בנים".

155. יחד עם זאת, בפרשה ספציפית זו ריבוי העדים וזוויות המבט, כמו גם גילם הרך יחסית של חלק ניכר מהעדים, אינם שוללים כלל ועיקר את האפשרות לקבוע עובדות וממצאים ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

יתרון עצום בפרשה דנא טמון בעובדה שעיקר החקירה בה בוצע תוך שתי יממות בלבד מרגע התרחשות אירוע הסטירה, או אף פחות מכך, כך שהעובדות המהותיות תועדו כמעט ב"זמן אמת". כפי שצוין לא אחת לעיל, ביום 11.9.12 - יום אחד בלבד לאחר אירוע הסטירה - הגיעה החוקרת לזר לבית הספר לצורך גביית הודעות, וכעולה מההודעה ת/5 אף הגיע לבית הספר חוקר נוסף (רוני עבדי), שאף הוא גבה הודעות. בנוסף, החוקרת לזר המשיכה והגיעה, עוד באותו היום, לבתים של עדים נוספים לצורך גביית הודעות נוספות ותפיסת מסמכים (ר' למשל הודעתה של גב' מ והמסמך שצירפה, ת/2 ות/3, וכן הודעתה של ל, ת/6). לבסוף, הודעתה הראשונה של הנאשמת נגבתה כבר ביום 12.9.12, כאשר בהודעה זו אמתה הנאשמת עובדות רבות שנטענו על ידי התלמידים שכבר נחקרו.

בנסיבות אלה, על פני הדברים אין כל קושי מיוחד בקביעת העובדות המהותיות העיקריות, הרלוואנטיות לפרשה

דנא, וזאת במידה שמעבר לספק סביר. להלן נדון אפוא במסקנות העובדתיות, העולות מהעדויות ויתר הראיות שהוצגו במהלך המשפט, וזאת בהתאם לנושאים העיקריים שנדונו במשפט.

(א) התנהלותה החריגה של הנאשמת והנחיותיה שלא לספר על מה שקורה בכיתתה:

156. הלכה למעשה, כל העדים שהעידו לפניי - לרבות הנאשמת עצמה - סיפרו כי התנהלותה של הנאשמת היתה חריגה ויוצאת דופן ביחס למקובל בהתנהלות מורים אחרים בבית הספר. יתר על כן, כל התלמידים סיפרו שהנאשמת נהגה להזהירם לבל יספרו לאחרים אודות המתרחש בכיתתה (ר' אף בעדותה של עדת ההגנה א). הנאשמת עצמה הודתה בנוהג זה, אם גם בחצי-פה, באמרה בהודעתה הראשונה "**אני אומרת להם שיזהרו ולא ילכו להגיד שאצל המורה דינה כן אוכלים וכו**". יש להדגיש, כי כמעט אין צריך לומר שמדובר בנוהל פסול: פשיטא שאין על תלמיד כל איסור שבדין לדבר עם אחרים על מה שקורה בשיעורים בבית ספר, ובעצם הטלת איסור חריג שכזה יש כדי לעורר תמיהה רבתי.

157. הנאשמת אמנם לא הודתה כי עסקה בשיעוריה בתכנים מיניים, או בבדיחות גסות או "צחוקים" על תלמידים מסוימים. ואולם, אף מתוך גרסאותיה עלו התבטאויות בלתי מתקבלות על הדעת, בפרט כאשר מדובר במורה לתלמידים המצויים בשלבי התבגרותם המינית:

כך, למשל, הנאשמת סיפרה כי דיברה עם א על דברים שא "**לא מספרת לאמא שלה**", לרבות חבר שהיה לא (ר' בפסקה 89 דלעיל). מעבר לכך שא היתה אז בקושי בת 14 שנים, לא ברור כיצד הנאשמת - מורה לאנגלית - גלשה עמה לשיחות פרטיות ודווקא בתחומים אלה.

כך, בנוסף, כאשר הוטחה בנאשמת גרסתו של י - שלפיה היא התגרתה בו באמירה "**הפועל זונה**" - הנאשמת הודתה לבסוף שהאמירה אמנם נאמרה בשיעור אך הוסיפה טענה שמי שאמר אותה היה דווקא י (ר' בפסקה 60 דלעיל). ברי כי טענה זו של הנאשמת הינה בלתי סבירה בעליל, שכן אין מחלוקת כי י היה והינו אוהד הפועל. יתר על כן, וזו הנקודה החשובה לענייננו, בכל מקרה יש בדברים הנ"ל כדי ללמד על טיב ותוכן השיח שנהג בכיתתה של הנאשמת. עוד יש לציין, בהקשר זה, כי הנאשמת הודתה שבכיתתה מסופרות בדיחות גסות, אלא שטענה שהדבר נעשה על ידי התלמידים ו"**כשזה עובר את גבול הטעם הטוב אני עוצרת אותם**" (ר' בפסקה 90 דלעיל).

דוגמא נוספת להתנהלותה החריגה של הנאשמת מצויה בכך שהיא אפשרה לתלמידים, אשר "הבריזו" משיעורים אחרים, לשהות בכיתתה לצורכי קישוט וכדומה. כזכור, במקום אחד אישרה הנאשמת כי ל, שבאירוע הסטירה היתה צריכה להיות בשיעור גיאוגרפיה, אמנם שהתה בכיתתה לצרכי קישוט. כל זאת, על אף שהנאשמת עצמה טענה - כשניסתה לתאר באופן שלילי את א ור - כי הברזה משיעורים הינה התנהגות חמורה (ר' בפסקה 98 דלעיל).

לבסוף, אף מתוך גרסת הנאשמת-עצמה בעניין אירוע הסטירה ניתן ללמוד על דרך התנהלותה הפסולה. באירוע הסטירה עוד נעסוק בנפרד בהמשך, אך כאן יש לציין כי גם לפי גרסת הנאשמת אירוע זה קרה כאשר במקום להתחיל ללמד אנגלית - כפי שניתן לצפות ממורה בשיעור אנגלית - בחרה הנאשמת להתחיל את השיעור בכך שפנתה לא, עשתה לה "נו נו נו", נגעה בסנטרה והרימה את פניה על מנת שיווצר קשר עין ביניהן (כגרסתה בבית המשפט); והכל בגלל חשד כי א "הלשינה" בכך שדיברה עם גב' מ על הנאשמת. אכן, בעצם העובדה שהנאשמת בחרה להתחיל כך את השיעור יש כדי להדגיש

את החומרה הרבה שהנאשמת ייחסה ל"הלשנות", דהיינו: לכך שתלמידים מעזים לספר לאחרים אודות הקורה בכיתה.

158. המסקנה בעניין זה הינה, אפוא, כפולה:

ראשית, ההתנהלות בכיתה של הנאשמת היתה חריגה ויוצאת דופן, כללה הפרות חוזרות ונשנות של הכללים המקובלים בבית הספר ואף גלישה לתכנים מיניים. התנהלותה זו של הנאשמת נשאה חן בעיני רבים מהתלמידים, ואף זיכתה אותה באמון מיוחד ואהבה מצד חלקם, אך פגעה בתלמידים אחרים.

אגב כך לא למותר להעיר, כי באופן עקרוני אין פסול בניסיון להנגיש לתלמידים את חומר הלימודים באמצעות שיחות על נושאים המעניינים אותם, או בדרך של הומור. כבר בימי קדם נאמר: **"סִנְךָ לְנַעַר עַל פִּי דָרְפוֹ"** (משלי, כ"ב, ו'), והמלבי"ם פירש: **"זוהי יוכר בהנער לפי התשוקה, ולפי מה שמשתדל בעצמו באיזה דבר מיוחד, צריך לחנכו לפי דרכו ולפי הרושמים שיש בו אל מה שהוא מוכן אליה, שאז לא יסור ממנה..."**. מכאן, למשל, שאזכור של ספורט אמנם עשוי להיות אמצעי יעיל על מנת לעורר עניין בקרב תלמידים שהינם חובבי ספורט. ואולם, כשהדברים גולשים לקללות או לעלבונות, כל שכן לתכנים מיניים, לא ניתן לראות בהם התנהלות פדגוגית לגיטימית.

שנית, הנאשמת היתה רגישה במיוחד ל"הלשנות" והזהירה את תלמידיה, שוב ושוב, כי מה שנאמר ונעשה בכיתה נשאר בכיתה. הנאשמת אף הגיבה בחריפות רבה כלפי מי שהעז להפר איסור זה שהטילה על "הלשנה" או "השטנקרות".

(ב) האירוע עם ר וטענת ההגנה בדבר היותו עילה לעלילה-כביכול נגד הנאשמת:

159. כמסתבר בסופו של יום, עיקר העובדות המהותיות הנוגעות לאירוע עם ר - שאירע ביום רביעי בשבוע שלפני אירוע הסטירה - אינן שנויות במחלוקת. על פי גרסתה של ר, האירוע החל כאשר היא לא הצליחה לקפל נייר על פי הוראות הנאשמת וזו העליבה אותה באומרה לה שהיא מתאימה לכיתה טיפולית. בשלב מאוחר יותר יצאה ר מהכיתה תוך שסיננה את הקללה "כוס אמק". ר ברחה למזכירות והנאשמת יצאה אחריה. לאחר שהנאשמת הגיעה למזכירות, היא ביקשה מהנוכחים במקום לצאת ואז איימה על ר, תוך הנפת אצבע, שתיזהר ממנה.

160. בהודעה הראשונה הודתה הנאשמת ברובן של עובדות אלה, הגם שטענה כי האירוע החל בשל התנהגות פסולה של ר. להבדיל, בהודעה השנייה, ובמיוחד בעדותה לפני, ניסתה הנאשמת להעצים מאוד את האירוע, כגון בכך שטענה שר גם **"העיפה את השולחן"** ובכך שהלינה על כך שהאירוע לא טופל משמעתית על ידי בית הספר. ואולם, אין מקום לקבל גרסאות מאוחרות וכבושות אלה של הנאשמת, במיוחד כאשר הנאשמת עצמה טענה בהודעה הראשונה שבירור האירוע עם ר הסתיים בשיחה בלבד; שיחה שהנאשמת טענה כי ערכה ביוזמתה עם ר ואמה.

161. ברור אפוא לגמרי, כי גם לפי גרסת הנאשמת (בהודעה הראשונה) האירוע עם ר לא היה אירוע יוצא דופן בחומרתו, בפרט בהתחשב בכך שהנאשמת תיארה את כיתה ט' ככיתה המורכבת מילדים בעלי **"בעיות משמעת קשות ביותר"**. הלכה למעשה, דובר אף באירוע מינורי ממש, שכן על פי עדויות ר ואמה - המקובלות עליו - האירוע החל דווקא באמירה משפילה של הנאשמת, כאשר הפגישה בעקבות האירוע נערכה ביוזמת האם, ולא ביוזמת הנאשמת.

יוטעם, כי תמיכה משמעותית לגרסאות ר וגב' מ בנקודה זו מצויה בעובדה שהנאשמת עצמה טענה בהודעה הראשונה כי כל האירוע נפתר בשיחה הנ"ל, תוך שציינה שאף הוסכם ביניהן על פתיחת "דף חדש". מכאן, שאף לשיטתה של הנאשמת דובר באירוע שאינו חריג בחומרתו, אותו ניתן היה לפתור בשיחה אחת ותו לא.

162. ברי, אפוא, כי לטענת הקונויה - שלפיה "בפנינו עלילה זדונית... שרקמו שתי תלמידות נגד הנאשמת במטרה למנוע את השעייתה של אחת מהן מביה"ס מחמת הפרת משמעת חמורה שביצעה" (כאמור בסעיף 1 לסיכומי ב"כ הנאשמת) - אין על מה לסמוך. יתר על כן, הטענה כי האירוע עם ר - שבפועל כלל לא העמיד את ר בסכנת השעיה - גרם דווקא לחברתה א להעליל "עלילה זדונית" נגד הנאשמת, תוך גיוס תלמידים רבים נוספים למתן עדויות שקר, היא טענה מופרכת ממש וכשלעצמה מעיבה על מהימנות גרסת הנאשמת; וזאת אף בהתעלם מהסתירות המהותיות שבין הגרסאות השונות שמסרה הנאשמת בעניין האירוע עם ר והפגישה שנערכה לאחר מכן.

163. לעניין חוסר היסוד לטענת הקונויה יש לציין עוד, כי בעדויותיהם של כל התלמידים שהעידו לפני - הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה - ניכרו בבירור חוסר נוחות מההליך וחוסר רצון להפליל את הנאשמת, והם לא היססו לספר על הנאשמת דברים חיוביים. התלמידים גם ידעו להבדיל בהקשר זה בין דברים להם היו עדים באופן אישי לבין השמועות שהתרוצצו בבית הספר. כך, למשל, ל הסתייגה בהודעתה מסיפור הדילדו, בשל היותו לדעתה שמועה גרידא.

164. כאן לא למותר להוסיף ולציין, כי טענת ההגנה (דהיום), שלפיה ל - אשר סיפרה בכנות על אהבתה לנאשמת - טפלה כביכול אשמות שווא על הנאשמת או העלילה עליה עלילות, היא טענה שאין כל אפשרות לקבלה. בעניינה של ל יש גם להדגיש, כי במסרון שהיא שלחה לנאשמת (ת/7) אמנם יש הבעת צער עמוק על כך שהנאשמת הורחקה מבית הספר, אך אין בו ולו רמז כי אירוע הסתירה כלל לא קרה. יתר על כן, ל אף ציינה במסרון כי היא תשמור על כבודה של הנאשמת ותסתום לכולם את הפה, כפי שהנאשמת לימדה אותה, ושוב הדברים משתלבים עם נוהג הנאשמת להזהיר תלמידים לבל יספרו לאחרים מה קורה בכיתה.

(ג) השיחה שנערכה בין הנאשמת לבין ר וגב' מ:

165. הן גב' מ והן הנאשמת (בהודעה הראשונה) סיפרו כי הפגישה ביניהן - בנוכחותה של ר - נערכה למחרת האירוע עם ר. לטענת גב' מ הפגישה נערכה ביוזמתה, וכפי שציינתי לעיל עדותה מקובלת עליי. יחד עם זאת, הנקודה העיקרית לעניין הפגישה אינה נעוצה במועד בו נערכה או בזכות מי שיזמה אותה, אלא בדבריה של גב' מ כי רק כשהזכירה את ההערות המיניות של הנאשמת אזי הנאשמת נלחצה ו"פתחה עיניים". דברים אלה משתלבים היטב עם התנהלותה הכללית וחששותיה של הנאשמת מ"השטנקרות" - המוכחת כאמור בעצם העובדה שבתחילת השיעור הבא מצאה הנאשמת לנכון "לטפל" בא - ומצביעים כשלעצמם על מהימנותה של גב' מ, אשר ניכרה לכל אורך עדותה.

166. בעניין ההערות המיניות הנ"ל, גב' מ העידה כי בשיחה סיפרה לנאשמת ששמעה כי הנאשמת שאלה תלמיד, שביקש לצאת לשירותים, אם הוא רוצה שהיא תבוא להחזיק לו את הביצים. יוטעם, כי בהודעתה של גב' מ מופיע שם התלמיד בשיבוש, אך מתוך הנסיבות ברור שהכוונה לי. מכל מקום, גב' מ סיפרה כי מעבר לכך שהנאשמת נלחצה כשמעה זאת, הנאשמת גם פנתה לר ואמרה לה: "הא, אבל את ידעת לצחוק כשאמרתי את זה, אני מבינה שיש לי שטינקרים בכיתה אז מי השטינקר?" (ר' בפסקה 22

דלעיל). על פני הדברים - בפרט בהתחשב בכל הנסיבות שהוכחו - מדובר בתגובה אותנטית, שאף מהווה הודאה של הנאשמת בעובדות רלוואנטיות לאירועים עם י.

167. היבט נוסף המדגים את מהימנות גרסתה של גב' מ הוא טענת הנאשמת - בעדותה בבית המשפט - כי בסוף הפגישה איימה עליה גב' מ באומרה שהעניין לא הסתיים והיא עוד תשמע ממנה. כבר עמדנו על כך שמדובר בגרסה כבושה - שזכרה לא בא בהודעה הראשונה או בהודעה השנייה - ולמעשה הנאשמת אף חזרה בה ממנה (ר' בפסקאות 107-108 דלעיל). אף דברים אלה תומכים אפוא בהעדפת גרסתה של גב' מ על פני גרסתה של הנאשמת.

168. עוד יש לציין כאן - נוכח טענתה הנוספת של הנאשמת, שלפיה גב' מ היתה ה"יד המכוונת" מאחורי התלונה - כי בחקירתה הנגדית של גב' מ כלל לא הונח בסיס לטענת הקונוניה. למעשה, בהתחשב במכלול הראיות שהובאו לפניי, אף ההיפך הוא הנכון. ראינו כי התלונות על הנאשמת הגיעו ממקורות שונים, שאין כל קשר קונונייתי ביניהם. כך, בהיבט של ההורים, לא הוכח ולמעשה אף לא נטען קשר קונונייתי בין גב' מ לבין מר רון, וגם לא בין התלמידים. אכן, אור היו חברות מאוד טובות, וניתן גם לראות את ל ומ כחלק מחבורה אחת עמן. ואולם, א וי לא היו קשורים לחבורה זו, וגם לא ביניהם, וכך גם לא בתו של מר רון. יתר על כן, עד ההגנה מר רון אף שלל ספציפית כי למד על מעשי הנאשמת ממי מהבנות שהעידו במסגרת פרשת התביעה (ר' בפסקה 145 דלעיל).

169. בנסיבות אלה, פשיטא כי הטענה שכל העדים הנ"ל חברו יחד להעליל על הנאשמת עלילת שווא - והכל בגלל שר חששה כביכול מהשעיה - היא טענה מופרכת על פניה. זאת ועוד: כל הנסיבות הנ"ל מלמדות שהטריגר לאירוע הסטירה לא היה האירוע עם ר אלא השיחה עם גב' מ. האירוע עם ר היה אירוע מינורי גם בעיני הנאשמת, כפי שהדברים משתקפים היטב בהודעתה הראשונה. הדברים שהחרידו והלחיצו את הנאשמת היו דווקא דברי גב' מ אודות התבטאויותיה המיניות - דברים שלימדו את הנאשמת כי האיסור שהטילה על התלמידים לספר לאחרים מה קורה בכיתה הופר בריש גלי - והם שעמדו ברקע התפרצותה על א באירוע הסטירה.

(ד) אירוע הסטירה:

170. א העידה בפירוט אודות אירוע הסטירה, כאשר גרסתה נגבתה עוד ביום האירוע. בגרסתה זו תיארה א את התנהלות הנאשמת והדברים שהנאשמת אמרה לה לאחר מתן הסטירה (ר' בפסקה 7 דלעיל). דברים אלה משתלבים היטב עם כל הנסיבות שתוארו עד כאן ועל כן יש לקבלם.

זאת ועוד: נדירים הם המקרים בהם כמה וכמה עדים נוכחים במקום ומאמתים את גרסת המתלוננת (כאן א). אין אפוא כל בעיה לקבוע בענייננו, ברמה שמעל ומעבר לספק סביר, כי הנאשמת אמנם תקפה את א בכך שסטרה לה על פניה.

171. ב"כ הנאשמת טען כי אין אפשרות להסתמך על עדותה של א מהטעמים הבאים, שכפי שנראה מיד אין אפשרות לקבלם:

ראשית, לשיטת ב"כ הנאשמת, ילדה המקבלת סטירה צפויה לנהוג באחת משתי דרכים - לפרוץ בבכי או לברוח - ועל כן גרסתה של א, שלפיה היא נשארה ישובה במקומה בשיעור אינה סבירה (ר' בפסקה 16 דלעיל). ואולם, לטיעון זה אין על מה לסמוך. הלכה למעשה, תגובה של קפיאה במקום הינה דווקא אחת משלוש התגובות הטיפוסיות למעשי אלימות, כפי שניסיון בתי המשפט והחיים מלמד (התגובות

המכונות בלע"ז (fight, flight, or freeze responses); ובוודאי שאין בה כדי ללמד על חוסר סבירות הגרסה.

שנית, לטענת ב"כ הנאשמת, א מסרה שתי גרסאות שונות וסותרות אודות אירוע הסטירה. בעוד שבהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט מסרה א כי הנאשמת סטרה לה לאחר שהיא (א) התיישבה בשולחנה, הרי שלמנהלת סיפרה א כי קיבלה את הסטירה אגב כך שהלכה לשולחנה; ומכאן הסתירה הנטענת. דא עקא, שהטענה בדבר גרסה נוספת למנהלת יסודה בקריאה מאולצת של דברי המנהלת (ר' בפסקה 45 דלעיל); והא ראייה לכך היא העובדה שב"כ הנאשמת נמנע מלחקור את גב' שדיב בנקודה זו. הנה כי כן, גם בטענה זו אין ממש.

172. ב"כ הנאשמת הפנה עוד לדברי ארבעת הבנים, שלטענתו אמרו שהבנות "משקרות" או "מעלילות" על הנאשמת ומספרות דברים שלא היו ולא נבראו (ר' למשל דבריו בפרוטוקול, 141 שורה 12; עמ' 174 שורה 8). ואולם, על פי הודעתה של גב' שדיב, כל שארבעת הבנים טענו הוא "**שזה לא פייר מה הבנות עושות לדינה, שזו לא היתה סטירה שזה היה טפיחה על הלחי ושכולם אוהבים את דינה**". מתוך דברים אלה לא לגמרי ברור אם ארבעת הבנים, או מי מהם, אמנם נכחו במקום, או רק שמעו על האירוע מאחרים. ואולם, גם אם הארבעה נכחו בכיתה, הטענה בדבר "**טפיחה על הלחי**" אינה סותרת את עדותה של א בדבר מתן הסטירה. בהמשך הודעתה ציינה גב' שדיב כי ארבעת הבנים הוסיפו ש"**ר קיללה את המורה והיא הוציאה אותה החוצה ואז החליטו לנקום בה**" (לציטוט המלא ר' בפסקה 46 דלעיל), אך ההקשר הברור הוא שלדעתם הבנות "הלשינו" על הסטירה משום שהנאשמת הוציאה את ר מהכיתה ולא משום ש"**טפיחה על הלחי**" (כגרסתם) לא היתה.

173. גב' שדיב העידה לפני ועשתה רושם רציני ומאופק. אין אפוא כל מקום לפקפק בדברים שאותם מסרה למשטרה, כמעט ב"זמן אמת", וגם בעדויותיהם של ארבעת הבנים לפני הם לא פקפקו בכך. גרסתם המיידית של ארבעת הבנים תומכת אפוא, הלכה למעשה, דווקא בגרסתה של א, ובוודאי שסותרת את גרסת הנאשמת בבית המשפט, שלפיה דובר במגע בסנטר בלבד ועשיית "**נו נו נו**".

174. בעדויותיהם של ארבעת הבנים בבית המשפט ניכר היה שהם פשוט אינם זוכרים את האירוע. נ ציין בהגנותו כי ייתכן ש"**נכחנו חלקנו שם**" ואף הודה כי לפני העדות דיבר "**על הסיטואציה**" עם ע. לא מן הנמנע אפוא שזו הסיבה לכך שבעדויותיהם של שלושה מתוך ארבעת הבנים - דהיינו: ע, ת ונ - נעשה, אם להשתמש בדרך התבטאותה של ב"כ המאשימה, "**סלט**" משני האירועים (האירוע עם ר ואירוע הסטירה) והם תוארו כאירוע אחד בלבד. ייתכן אם כן שארבעת הבנים, או מי מהם, נכחו דווקא באירוע עם ר ולא באירוע הסטירה. ואולם, כך או כך, אין בגרסתם כדי לשנות מהעובדות העולות מראיות המאשימה.

175. עוד יש לציין, לעניין עדויות ארבעת הבנים, את שני אלה:

ראשית, ים הסביר בעדותו לפני את חוסר רצונו להעיד בבית המשפט - בו כזכור התייצב רק לאחר שהוצא צו הבאה בעניינו - בכך שאמר כי "**זה מקום שלא נוח לי בו. זה יוצא שאני יוצא נגד מורה שאני מאו[ד] מעריך**" (ר' בפסקה 119 דלעיל). מכאן, שים בעצמו הבין כי בעדותו בדבר "**טפיחה על הלחי**" - אותה לפי דבריו למנהלת הנאשמת נתנה לא - אין אלא כדי להפליל את הנאשמת.

שנית, בעדותו לפני הכחיש ע שאמר לא כי היא שיקרה כביכול בדבריה אודות הנאשמת, גם כשהסניגור הטיח בו דברים בסגנון זה. ע הבהיר, כי לא רק שלא אמר דברים כאלה, אלא שגם אין לו סיבה לחפש

לריב עם א, שעדיין למדה יחד אתו (ר' בפסקה 127 דלעיל). בכך סתר ע חזיתית את עדותה של חן, עדת הגנה אחרת, אשר טענה כי היתה עדה לשיחה ברוח זו. יוטעם כי ע - שהעיד לפני לפני חן - לא עומת עם העובדה שחן היא זו שטענה את הדברים הנ"ל.

176. הלכה למעשה, העדה היחידה שתמכה בגרסת הנאשמת אודות אירוע הסטירה היתה א, הגם שהיא טענה ב"מאה אחוז" כי הנאשמת לא עשתה לא תנועת "נו נו נו"; בניגוד לגרסת הנאשמת.

א אמנם לא היתה תלמידה בכיתה ט'7, אלא בכיתה אחרת בשכבת ט' בבית הספר, אך כבר ראינו שכיתתה של הנאשמת שימשה מעין מקלט לאלה ש"הבריזו" משיעורים אחרים. בנוסף, א סיפרה על קרבתה הרבה לנאשמת על רקע משבר משפחתי חמור, אותו היא חוותה, שבמהלכו הנאשמת תמכה בה. מכאן, שאין לשלול את האפשרות שא אכן נכחה בכיתת הנאשמת גם כאשר היא היתה צריכה להיות בשיעורים אחרים.

177. יחד עם זאת, עדותה של א מעוררת מספר קשיים:

ראשית, על רקע הקרבה הרבה בין א לבין הנאשמת, תמוה הדבר שהנאשמת לא סיפרה בהודעה הראשונה על נוכחותה של א, בפרט כאשר הנאשמת הזכירה ספציפית את ע, ים ונ.

שנית, עדותה של א לא היתה ברורה בכל הקשור לשאלת נוכחותה דווקא בשיעור הספציפי המדובר. כזכור, א סיפרה בעדותה כי לא ידעה על הגשת תלונות נגד הנאשמת בעניין הסטירה משום ש"בתקופה הזו לא הייתי באה לבית הספר" (ר' בפסקה 138 דלעיל).

שלישית, גרסתה של א הועלתה לראשונה רק זמן רב מאוד לאחר האירועים, בעדותה בבית המשפט. זאת להבדיל מכל יתר עדי הראייה שהעידו לפני: עדי המאשימה, שהודעותיהם נגבו בעיקרן ממש בסמיכות זמנים לאירוע הסטירה, וכן ארבעת הבנים, שגרסתם תועדה אף היא באותה העת, אם גם באופן חלקי בלבד, בדברי המנהלת גב' שדיב.

178. בנסיבות אלה אין בעדותה של א כדי לגרוע מהמסקנה המתחייבת ממכלול הראיות והעדויות האמינות שהובאו לפני במהלך המשפט. מכאן, שמתן הסטירה על ידי הנאשמת לא הוכח לפני כדבעי וכנדרש, מעל ומעבר לספק סביר.

179. לבסוף, ולסיכום אירוע הסטירה, יש להתייחס עוד לאישומה של הנאשמת באישום הראשון גם באיומים כלפי תלמידי הכיתה, בגין היותם "מלשנים", בין היתר בכך שכיוונה את אצבעה לעבר הכיתה במעין תנועת אקדח ואמרה "פיו פיו פיו". אין ספק, כי דברים מאיימים אלה אמנם נאמרו, שכן הם שזורים בעדויות עדי המאשימה ומתיישבים גם עם דרך התנהלות הכללית של הנאשמת והתייחסותה החרפה עד קיצונית ל"הלשנות".

יחד עם זאת, ישנו קושי של ממש במיקום האמירות הנ"ל בזמן, דהיינו: במיקומן דווקא בשיעור של אירוע הסטירה, כנטען בעובדות האישום הראשון. יש להניח שאמנם כך היה, וזאת נוכח עדותה המהימנה-על-פניה של ל, אך ספק-מה נוצר עקב דבריה של ר כי הדבר קרה בשיעור אחר, שאת מועדו לא ציינה.

מספק זה זכאית הנאשמת ליהנות. לפיכך - וכאשר מועד האיומים אינו כמצוין בעובדות כתב האישום - אין מקום להרשיע את הנאשמת בגין עובדות אחרות, שלא נתבררו לפני עד תום, ועל כן דינה הוא לזיכוי מעבירת האיומים.

(ה) האירועים עם י'

180. כנותו של י, כמו גם חששו הרב מהנאשמת, ניכרו היטב כבר מהודעתו הראשונה, וההערה יוצאת הדופן שנרשמה על ידי החוקרת לזר בסיפא להודעתו הראשונה מדברת בעניין זה בעד עצמה (ר' בפסקה 54 דלעיל). בנסיבות אלה, ונוכח התימוכין הרבים להיבטים שונים בגרסתו בעדויות אחרות, אין בעובדה שחלק משמעותי מגרסתו המפלילה של י נמסר בהודעה נוספת, שנגבתה כארבעה שבועות מאוחר יותר להודעתו הראשונה, כדי לגרוע ממהימנותו.

181. יש להדגיש כי חלק ניכר מהעובדות, הנטענות בכתב האישום בעניין האירועים עם י, אושרו למעשה על ידי הנאשמת. כך באשר לאמירה "הפועל זונה", אותה אישרה הנאשמת אם כי הוסיפה וטענה שנאמרה לא על ידה; וכך באשר לאמירה כלפי י, אם הוא רוצה שהיא תחזיק לו את הביצים, שאותה אישרה הנאשמת במהלך שיחתה עם גב' מ. אמרותיה אלה של הנאשמת משתלבות עם יתר העדויות והראיות - אשר תוארו בהרחבה עד כאן - ומסירות כל ספק אפשרי בדבר מהימנות גרסתו של י. הנה כי כן, יש לקבל את עדותו של י במלואה, ומכאן שעובדות האישום השני הוכחו לפניי כדבעי.

(1) המישור המשפטי:

(א) עבירות התקיפה (בשני האישומים):

182. העובדות שהוכחו כאמור לפניי, הן באישום הראשון והן באישום השני, מבססות על פני הדברים את העבירות של תקיפה סתם (לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין) בשני אישומים אלה; ואין צורך להרחיב בדבר.

183. באשר לאירוע הסטירה יש לציין, כי לא נטען שלא נגרמה חבלה כתולדה מהסטירה. א אף ציינה בהגינותה, במהלך עדותה לפניי, כי היא אינה זוכרת אם נגרם לה כאב פיזי אם לאו (ר' בפסקה 15 דלעיל). ואולם, לעניין העבירה של "תקיפה סתם" אין בכך כדי להעלות או להוריד, שכן גם אם עסקינן ב"סטירה קלה" בלבד עדיין מדובר בהתנהגות המגבשת את כל יסודות העבירה האמורה.

(ב) עבירת ההטרדה המינית (באישום השני):

184. הוכח לפניי כאמור, הן בעדותו של י והן בראיות הנוספות התומכות בה, כי הנאשמת אמרה לי, בעת שביקש לצאת לשירותים באחד השיעורים, אם הוא רוצה שהיא "תחזיק לו את הביצים". על רקע זה, וכאשר מדובר בהתייחסות מינית כלפי קטין מתחת לגיל 15, הואשמה הנאשמת באישום השני גם בעבירה של הטרדה מינית, לפי הוראות סעיף 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

185. ב"כ הנאשמת טען בסיכומיו, כי גם אם יקבע בית המשפט שעובדות האישום השני הוכחו כדבעי, עדיין לא ניתן להרשיע את הנאשמת בביצועה של עבירה זו. זאת, משום שעניינה של העבירה הוא בהצעות או התייחסויות, בעלות אופי מיני או המתמקדות במיניות, החוזרות ונשנות, ואילו בכתב האישום הנאשמת מואשמת בהטרדה מינית רק בגין האמירה היחידה הנ"ל.

186. בעניין זה הדין הוא עם ב"כ הנאשמת. הוראות סעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית קובעות, בחלקים הרלוואנטיים לענייננו, בזו הלשון:

3. הטרדה מינית והתנכלות.

(א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

...

(3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות;

(4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;

(5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;

... (א5)

(6) הצעות או התייחסויות כאמור בפסקאות (3) או (4), המופנות למי מהמנויים בפסקאות המשנה שלהלן, בנסיבות המפורטות בפסקאות משנה אלה, גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות:

(א) לקטין או לחסר ישע - תוך ניצול יחסי מרות, תלות, חינוך או טיפול, ואם טרם מלאו לקטין 15 שנים - גם בלא ניצול יחסים כאמור, ובלבד שהמטריד אינו קטין.

...

187. הנה כי כן, כאשר מדובר בהתייחסות אחת המתמקדת במיניות, אין אפשרות לומר כי התגבשו יסודותיה של עבירה לפי הוראות סעיף 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

אמירתה הנ"ל של הנאשמת לי אמנם נחזית כ"התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו...", כך שיש בה, לכאורה, כדי לגבש עבירה לפי הוראות סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית. דא עקא, שלא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון אם יש במעשי הנאשמת שהוכחו לפניי משום עבירה אחרת מזו בה היא הואשמה, כפי סמכות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בנסיבות אלה, וכאשר העבירה לפי הוראות סעיף 3(א)(5) כלל לא הועלתה ונדונה לפניי במהלך המשפט, אינו מוצא מקום להשתמש מיוזמתי בסמכות הנ"ל ולהרשיע את הנאשמת בעבירה שבה היא לא הואשמה. לפיכך אני קובע, כי דינה של הנאשמת הוא לזיכוי מהעבירה של הטרדה מינית בה היא הואשמה.

(ג) טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה:

188. ב"כ הנאשמת טען למחדלי חקירה קשים שנפלו לשיטתו בניהול חקירת המשטרה בפרשה דנא. ייאמר אפוא מיד, כי עצם העובדה שניתן היה לבצע את פעולות החקירה בדרך טובה יותר מזו בה הן בוצעו בפועל אין משמעה כי עסקינן ב"מחדל חקירה"; קל וחומר מחדל המצדיק זיכוי של מי שאשמתו בפלילים הוכחה כדבעי.

189. הלכה למעשה, בבחינה בדיעבד של כל חקירה לעולם ניתן לטעון כי נדרש ביצוען של פעולות עמוד 45

חקירה נוספות; או שפעולות חקירה שבוצעו לא בוצעו באופן מלא; או שעדים שנדרש שייחקרו לא נחקרו; או ששאלות מסוימות - שצריך וראוי היה שתשאלנה - לא נשאלו. ואולם, במשפטנו לא קיים כלל בדבר "ראיה מקסימלית", שלפיו אין להגיע למסקנה מרשיעה בכל מקרה בו, תיאורטית, המאשימה היתה יכולה להביא בפני בית המשפט ראיות טובות מאלה שהביאה בפועל; וכדברי הפסיקה:

...השאלה עליה צריך בית משפט לענות היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע (ר' ע"פ 4606/12 זכרוב נ' מדינת ישראל (2014), בפסקה 32 לפסק הדין, והאסמכתאות המובאות שם. ר' גם י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק שני, בעמ' 700-702).

190. ב"כ הנאשמת חזר והלין על כך שארבעת הבנים לא נחקרו ולא נגבו מהם הודעות, שהיו מלמדות כי מדובר בלא פחות מ"עלילה" (ר' למשל בסעיף 51 לסיכומיו). ואולם, על פי עדויות השוטרים שהעידו לפניי, והמזכרים שהוגשו, נעשו ניסיונות של ממש לאתר שלושה מארבעת הבנים ולגבות מהם הודעות, ניסיונות שלא צלחו בהיעדר שיתוף פעולה מצד הבנים או הוריהם.

בנוסף - וזו הנקודה המרכזית כאן - אין זה נכון שגרסת הבנים לא נגבתה כלל, שכן עיקרה תועד בזמן אמת בהודעתה (המהימנה) של גב' שדיב. אכן, אם היו נגבות הודעות מסודרות מארבעת הבנים ניתן היה לקבל מהם התייחסות יותר מפורטת ויותר מקיפה לפרטי אירוע הסטירה, כמו גם לשאלת נוכחותם בו. יחד עם זאת, גרסת הבנים לעניין הנקודה המרכזית לאירוע הסטירה - דהיינו עצם מתן הסטירה - תועדה היטב, וכפי שראינו לעיל היא רחוקה מאוד מלתמוך בטענות בדבר עלילה או המצאת עובדות שלא היו ולא נבראו.

לא ניתן אפוא לומר כי הגנתה של הנאשמת נפגעה כתוצאה מאי גביית הודעות מארבעת הבנים, בוודאי במידה כזו המצדיקה את זיכוייה. יתר על כן, לא ניתן לזקוף את אי גביית הודעות ארבעת הבנים לחובתה של המאשימה, שכן היא נבעה בעיקרה מחוסר שיתוף פעולה מצידם, ובהקשר זה לא למותר להזכיר כי הם גם לא ששו כלל ועיקר להופיע לעדות בבית המשפט עד כדי כך שבעניינו של אחד מהם (ים) נדרשה הוצאת צו הבאה.

191. לא זו אף זו. הגם שבניהול החקירה נפלו טעויות ותקלות - כגון בתיעוד שמו של נ עם שם משפחה שגוי - לא ניתן לומר כי עסקינן בחקירה שבוצעה ברמה שמתחת לסביר, ואולי אף ההיפך הוא הנכון.

כבר ראינו, בכמה הקשרים, שיום אחד בלבד לאחר אירוע הסטירה הגיעו לפחות שני חוקרים לבית הספר וגבו בו הודעות של עדים רבים ושונים. גם לאחר מכן נעשו על ידי החוקרים פעולות השלמה שונות, חלקן על פי הנחיות הפרקליטות (ר' למשל במזכר נ/8). כמו כן נעשו מספר ניסיונות לאתר שלושה מארבעת הבנים ולהשיג שיתוף פעולה מצידם ומצד הוריהם; כאשר מן הסתם ההורים לא ששו לערב את ילדיהם הקטינים בחקירה המשטרית ובמשפט שעשו לבוא בעקבותיה, בו הם יצטרכו לעמוד בחקירות נגדיות (ר' במזכרים ת/17 ואילך. ר' במיוחד התנהגות האם המתועדת בת/25).

בנוסף, חקירת הנאשמת בוצעה לפי כל הכללים והנאשמת אף התייעצה עם שני עורכי-דין בטרם גביית הודעתה הראשונה, לרבות בסמוך לתחילת גביית ההודעה (ר' המזכר ת/27). בניסיונות אלה, לא ניתן לומר כי נתגלו בפרשה דנא מחדלי חקירה מהותיים שיש בהם כדי לחייב או להצדיק את זיכוייה של הנאשמת.

192. ב"כ הנאשמת זימן לעדות קציני משטרה שהיו מעורבים בחקירה ובמהלך עדותם שאל אותם לעמדתם באשר לאיכות או דיות הראיות בתיק. זאת, מסתמא, על רקע דברים שנאמרו בדיון שנערך בזמנו בפני כב' השופט קפאח, שבו דובר על חוסר ראיות "**בכל הקשור לעבירות המוסר**" ואף על החלטת משטרה לגניזת התיק בקשר לעבירות אלה.

193. הדברים הנ"ל שנאמרו בקשר להחלטת משטרה לגנוז את החקירה בעניין "עבירות המוסר" מעוררים תמיהה, שכן כפי שגם רפ"ק פאר - קצין אח"מ של התחנה דאז - העיד, מדובר לכאורה בעבירות שבסמכות הפרקליטות ולא המשטרה. יחד עם זאת, וזהו ההיבט המשמעותי כאן, בכל מקרה אין בהערכותיהם של קציני התחנה באשר לאיכות או דיות הראיות כדי להעלות או להוריד לעניין הכרעת בית המשפט; וזאת מבלי לגרוע כמלוא הנימה מחשיבות התפקידים שקצינים אלה ממלאים.

אכן, בדיוק כשם שהערכתו של פקד ארצי - בדיון בפני כב' השופט קאפח - כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת התקיפה, אינה מחייבת את בית המשפט להרשיע את הנאשמת בביצועה של עבירה זו, כך סברתו כי אין ראיות מספיקות להוכחת "עבירות מוסר" אינה עילה לזיכוייה של הנאשמת מעבירות כאלה.

194. באשר לסוגיית זימון עדי ההגנה, הרי כפי שתואר כבר לעיל נוהלה לפניי פרשת הגנה רחבת היקף בה זומנו עדים רבים, שההגנה עמדה על זימוןם חרף הדחיות המשמעותיות שנגרמו עקב כך. זוהי כמובן זכותה המלאה של הנאשמת לזמן את עדי הגנה הדרושים לה להגנתה, ולפיכך נעתרתי לכל בקשות הדחייה מטעם ההגנה לצורך זימון עדי הגנה, כמו גם לבקשות מטעמה בעניין הוצאת צווי הבאה. יחד עם זאת, דווקא המאמץ הניכר שהשקיעה ההגנה בזימון עדים מסוימים מבליט את היעדר זימוןם של עדים אחרים.

195. כך, למשל, בכל הקשור לסיפור עם ד. סיפור זה הינו בעל רלוואנטיות עקיפה בלבד לפרשה דנא: הוא לא נכלל בעובדות כתב האישום ועל כן יש בו לכל היותר כדי להשליך על שאלת מהימנותם **הכללית** של העדים שסיפרו סיפור זה.

הנה, ההגנה בחרה לזמן עדה בעניין סיפור זה, אמו של ד, שכל שיכלה להעיד הוא כי היא אינה יודעת על הסיפור וממילא כי לא הגיעה לביורר בבית הספר בקשר אליו. זאת, כאשר ברור שהתלמידים לא יכלו לדעת על הגעתה של האם לביורר כאמור אלא מפי השמועה (ר' בהקשר זה גם הדברים שאמרה א, המצוטטים בפסקה 16 דלעיל).

להבדיל, ד - שהוא המעורב הישיר בסיפור - לא זומן להעיד, הגם שאמו לא שללה כלל ועיקר את האפשרות שלמצער הוא אמנם סיפר סיפור כזה. כזכור, כאשר האם נשאלה בעניין זה היא ציינה, אגב משיכת כתפיים: "**לא יודעת, ד יכול לעשות כל מיני דברים, והוא מפרש איך שהוא רוצה**" (לציטוט ר' בפסקה 116 דלעיל).

196. דוגמא נוספת היא המורה יפעת. הן ר והן הנאשמת סיפרו, כי לאחר האירוע עם ר ברח ר למזכירות והנאשמת הגיעה לשם אחריה, כאשר במקום נכחה גם המורה יפעת. ואולם, בעוד שר סיפרה כי הנאשמת ביקשה מהנוכחים לצאת ורק לאחר שיצאו כולם איימה עליה והעליבה אותה, הנאשמת סיפרה כי ר היא זו שצעקה והשתוללה; והכל בנוכחות המורה יפעת. כלומר, בעוד שלפי טענת ר המורה יפעת לא נכחה בעת חילופי הדברים וממילא לא יכלה לתרום לביורר שאלת טיבם, גרסת הנאשמת היא שיפעת נכחה ושמעה את הדברים.

בנסיבות אלה, הדעת נותנת כי לו סברה הנאשמת שהמורה יפעת תתמוך בגרסתה, היא היתה מזמנת אותה לעדות, בפרט בהתחשב במאמצים הרבים שנעשו מצידה לצורך איתור וזימון עדי הגנה. העובדה שהנאשמת לא

עשתה כן מדברת אפוא בעד עצמה.

ה. סוף דבר:

197. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מחליט כדלקמן:

באישום הראשון - אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, ומזכה אותה מהעבירה של איומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

באישום השני - אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, ומזכה אותה מהעבירה של הטרדה מינית, לפי הוראות סעיף 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

ניתנה היום, יום רביעי י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.